

HET BOEK DER RICHTEREN

1

Verdere verovering des lands:

- 1 En het geschiedde na den dood van Jozua,
dat de kinderen Israëls den HEERE vraagden,
zeggende:
"Wie zal onder ons het eerst optrekken naar de Kanaänieten,
om tegen hen te krijgen?"
- 2 En de HEERE zeide:
"Juda zal optrekken:
zie,
Ik heb dat land in zijne hand gegeven."
- 3 Toen zeide Juda tot zijnen broeder Simeon:
"Trek met mij òp in mijn lot,
en laat ons tegen de Kanaänieten krijgen,
zoo zal ik ook met u optrekken in uw lot."
Alzoo toog Simeon met hem.
- 4 En Juda toog op,
en de HEERE gaf de Kanaänieten en de Ferezieten in hunne hand,
en zij sloegen hen bij Bezek,
tienduizend man.
- 5 En zij vonden Adoni-Bezek te Bezek,
en streden tegen hem,
en zij sloegen de Kanaänieten en de Ferezieten.
- 6 Doch Adoni-Bezek vluchtte;
en zij jaagden hem na,
en zij grepen hem,
en hieuwen de duimen zijner handen en zijner voeten af.
- 7 Toen zeide Adoni-Bezek:
"**Zeventig** koningen met afgehouwen duimen hunner handen en hunner voeten
waren onder mijne tafel *de kruimels* oplezende;
gelijk als ik gedaan heb,
alzóó heeft God mij vergolden."
En zij brachten hem te Jeruzalem,
en hij stierf aldaar.
- 8 Want de kinderen van Juda hadden tegen Jeruzalem gestreden,
en hadden haar ingenomen
en met de scherpste des zwaards geslagen
en zij hadden de stad in het vuur gezet.
- 9 En daarna waren de kinderen van Juda afgetogen om te krijgen tegen de Kanaänieten,
wonende in het gebergte
en in het Zuiden
en in de laagte.
- 10 En Juda was henengetogen tegen de Kanaänieten,
die te Hebron woonden,
(de naam nu van Hebron was te voren Kirjath-Arba);
en zij sloegen Sesai
en Ahiman
en Talmai.
- 11 En van daar was hij heen getogen tegen de inwoners van Debir;
de naam nu van Debir was te voren Kirjath-Séfer.
- 12 En Kaleb zeide:
"Wie Kirjath-Séfer zal slaan
en haar innemen,
dien zal ik ook mijne dochter Achsa te vrouw geven."

- 13 Toen nam Othniël haar in,
de zoon van Kenaz,
broeder van Kaleb,
die jonger was dan hij;
en *Kaleb* gaf hem Achsa zijne dochter tot eene vrouw.
- 14 En het geschiedde als zij *tot hem* kwam,
dat zij hem aanporde
om van haren vader een veld te begeeren;
en zij sprong van den ezel af.
Toen zeide Kaleb tot haar:
"Wat is u?"
- 15 En zij zeide tot hem:
"Geef mij een zegen;
dewijl gij mij een dor land gegeven hebt,
geef mij ook waterwellingen."
Toen gaf Kaleb haar hooge wellingen en lage wellingen.
- 16 De kinderen van den Keniet,
den schoonvader van Mozes,
togen ook uit de Palmstad op met de kinderen van Juda,
naar de woestijn van Juda,
die tegen het zuiden van Arad is;
en zij gingen henen
en woonden met het volk.
- 17 Juda dan toog met zijnen broeder Simeon,
en zij sloegen de Kanaänieten,
wonende te Zefath, en zij verbanden hen,
en men noemde den naam dezer stad Horma.
- 18 Daartoe nam Juda Gaza in met hare landpale,
en Askelon met hare landpale,
en Ekron met hare landpale.
- 19 En de HEERE was met Juda,
dat hij *de inwoners* van het gebergte verdreef;
maar hij ging niet *voort* om de inwoners des dals te verdrijven,
omdat zij ijzeren wagenen hadden.
- 20 En zij gaven Hebron aan Kaleb,
gelijk als Mozes gesproken had;
en hij verdreef van daar de drie zonen Enaks.
- 21 Doch de kinderen Benjamins hebben de Jebusieten,
te Jeruzalem wonende,
niet verdreven,
maar de Jebusieten woonden met de kinderen Benjamins te Jeruzalem
tot op dezen dag.
- 22 En het huis Jozefs toog ook òp naar Beth-El,
en de HEERE was met hen.
- 23 En het huis Jozefs bestelde verspieders bij Beth-El:
de naam nu dezer stad was te voren Luz.
- 24 En de wachters zagen, eenen man uitgaande uit de stad
en zij zeiden tot hem:
"Wijs ons toch den ingang der stad,
en wij zullen weldadigheid bij u doen."
- 25 En als hij hun den ingang der stad gewezen had,
zoo sloegen zij de stad met de scherpte des zwaards;
maar dien man en zijn gansche huisgezin lieten zij gaan.
- 26 Toen toog deze man in het land der Hethieten
en hij bouwde eene stad
en noemde haren naam Luz;
dit is haar naam tot op dezen dag.
- 27 En Manasse verdreef Beth-Sean niet,

- noch hare onderhoorige plaatsen,
noch Taänach met hare onderhoorige plaatsen,
noch de inwoners van Dor met hare onderhoorige plaatsen,
noch de inwoners van Jibleam met hare onderhoorige plaatsen,
noch de inwoners van Megiddo met hare onderhoorige plaatsen:
en de Kanaänieten wilden wonen in dat land;
- 28 en het geschiedde als Israël sterk werd,
dat hij de Kanaänieten op cijns stelde,
maar hij verdreef hen niet ganschelijk.
- 29 Ook verdreef Efraïm de Kanaänieten niet,
die te Gezer woonden,
maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem te Gezer.
- 30 Zebulon verdreef de inwoners van Kitron niet,
noch de inwoners van Nahalol;
maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem,
en waren cijnsbaar.
- 31 Aser verdreef de inwoners van Akko niet, [1]
noch de inwoners van Sidon, [2]
noch Ahlab, [3]
noch Achzib, [4]
noch Helba, [5]
noch Afik, [6]
noch Rehob; [7]
- 32 maar de Aserieten woonden in het midden der Kanaänieten,
die in het land woonden,
want zij verdreven hen niet.
- 33 Naftali verdreef de inwoners van Beth-Sémes niet,
noch de inwoners van Beth-Anath,
maar woonde in het midden der Kanaänieten,
die in het land woonden;
doch de inwoners van Beth-Sémes en Beth-Anath werden hun cijnsbaar.
- 34 En de Amoriëten drongen de kinderen van Dan in het gebergte,
want zij lieten hun niet toe af te komen in het dal;
- 35 ook wilden de Amoriëten wonen op het gebergte van Heres,
te Ajalon en te Saälbim;
maar de hand van het huis Jozefs werd zwaar,
zoodat zij cijnsbaar werden.
- 36 En de landpale der Amoriëten was van den opgang van Akrabbim,
van den rotssteen
en opwaarts henen.

2

De Engel des HEEREN verschijnt te Bochim:

- 1 En een Engel des HEEREN kwam opwaarts van Gilgal tot Bochim,
en hij zeide:
"Ik heb ulieden uit Egypte opgevoerd,
en u gebracht in het land,
dat Ik uwen vaders gezwoeren heb,
en gezegd:
'Ik zal Mijn verbond met ulieden niet verbreken in eeuwigheid;
en ulieden aangaande,
gij zult geen verbond maken met de inwoners dezes lands;
hunne altaren zult gij afbreken.'
Maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest:
waarom hebt gij dit gedaan?"
- 3 Daarom heb Ik ook gezegd:
'Ik zal hen voor uw aangezicht niet uitdrijven,

maar zij zullen u aan de zijden zijn,
en hunne goden zullen u tot een strik zijn."
4 En het geschiedde als de Engel des HEEREN
deze woorden tot alle kinderen Israëls gesproken had,
zoo hief het volk zijne stem op
en weende:
5 daarom noemde zij den naam der plaats Bochim;
en zij offerden aldaar den HEERE.

Toestand in den Richterentijd:

6 Als Jozua het volk had laten gaan,
zoo waren de kinderen Israëls heengegaan
een ieder tot zijn erfdeel,
om het land erfelijk te bezitten;
7 en het volk diende den HEERE alle de dagen van Jozua,
en alle de dagen der oudsten,
die lang geleefd hadden na Jozua,
die gezien hadden al dat groote werk des HEEREN,
dat Hij aan Israël gedaan had.
8 Maar als Jozua,
de zoon van Nun,
de knecht des HEEREN,
gestorven was,
honderd en tien jaar oud zijnde,
9 en zij hem begraven hadden in de landpale zijns erfdeels
te Timnath-Héres,
op eenen berg Efraïms tegen het noorden van den berg Gaäs,
10 en al dat geslacht óók tot zijne vaderen vergaderd was:
zoo stond er een ander geslacht na hen op,
dat den HEERE niet kende,
noch ook het werk, dat Hij aan Israël gedaan had.
11 Toen deden de kinderen Israëls dat kwaad was in de oogen des HEEREN,
en zij dienden de Baäls;
12 en zij verlieten den HEERE,
hunner vaderen God,
Die hen uit Egypteland had uitgevoerd,
en volgden andere goden na,
die rondom hen waren,
en bogen zich daarvoor;
en zij verwekten den HEERE tot toorn,
13 want zij verlieten den HEERE
en dienden Baäl
en de Astaroth.
14 Zoo ontstak des HEEREN toorn tegen Israël,
en Hij gaf hen in de hand der roovers,
die hen beroofden,
en Hij verkocht hen in de hand hunner vijanden rondom,
en zij konden niet meer bestaan voor het aangezicht hunner vijanden:
15 overal waarhenen zij uittogen was de hand des HEEREN tegen hen ten kwade,
gelijk als de HEERE gesproken
en gelijk als de HEERE hun gezworen had,
en hun was zeer bang.
16 En de HEERE verwekte richteren,
die hen verlostten uit de hand dergenen,
die hen beroofden;
17 doch zij hoorden ook niet naar hunne richteren,
maar hoereerden andere goden na
en bogen zich daarvoor:

- welhaast weken zij af van den weg,
dien hunne vaders gewandeld hadden,
hoorende de geboden des HEEREN;
alzóó deden zij niet.
- 18 En wanneer de HEERE hun richteren verwekte,
zoo was de HEERE met den richter,
en verlostte hen uit de hand hunner vijanden alle de dagen des richters:
want het berouwde den HEERE,
huns zuchtens halve vanwege degenen,
die hen drongen
en die hen drukten.
- 19 Maar het geschiedde met het sterven des richters,
dat zij omkeerden
en het meer verdierven dan hunne vaderen,
navolgende andere goden,
dezelve dienende
en zich daarvoor buigende:
zij lieten niets vallen van hunne werken
noch van dezen hunnen harden weg.
- 20 Daarom ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël,
dat Hij zeide:
"Omdat dit volk Mijn verbond heeft overtreden,
dat Ik hunnen vaderen geboden heb,
en zij naar Mijne Stem niet gehoord hebben:
zoo zal Ik ook niet voortvaren
- 21 voor hun aangezicht iemand uit de bezitting te verdrijven van de heidenen,
die Jozua heeft achtergelaten, als hij stierf,
- 22 opdat Ik Israël door hen verzoeken,
of zij den weg des HEEREN zullen houden,
om daarin te wandelen gelijk als hunne vaderen *dien* gehouden hebben,
of niet.
- 23 Alzoo liet de HEERE deze heidenen blijven,
dat Hij hen niet haastiglijk uit de bezitting verdreef,
die Hij in de hand van Jozua niet had overgegeven.

3

- 1 Dit nu zijn de heidenen,
die de HEERE liet blijven
om door hen Israël te beproeven,
allen die niet wisten van alle de krijgen Kanaäns;
- 2 alleenlijk opdat de geslachten der kinderen Israëls *die* wisten,
opdat Hij hen den krijg leerde,
ten minste dengenen,
die daar tevoren niet van wisten.
- 3 Vijf vorsten der Filistijnen, [1]
en alle de Kanaänieten, [2]
en de Sidoniërs, [3]
en de Hevieten, [4]
wonende in het gebergte des Libanons,
van den berg Baäl-Hermon
tot waar men komt te Hamath.
- 4 Deze dan waren om Israël door hen te verzoeken,
opdat men wist,
of zij de geboden des HEEREN zouden hooren,
die Hij hunnen vaderen door de hand van Mozes geboden had.
- 5 Als nu de kinderen Israëls woonden in het midden
der Kanaänieten, [1]

- der Hethieten [2]
en der Amorieten [3]
en der Feresieten [4]
en der Hevieten [5]
en der Jebusieten, [6]
- 6 zoo namen zij zich derzelver dochteren tot vrouwen,
en gaven hunne dochteren aan derzelver zonen,
en zij dienden hunne goden.

Othniël:

- 7 En de kinderen Israëls deden dat kwaad was in de oogen des HEEREN,
en vergaten den HEERE hunnen God,
en zij dienden de Baäls en de bosschen.
- 8 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël,
en Hij verkocht hen in de hand van Kuschan Rischataïm,
koning van Mesopotamië;
en de kinderen Israëls dienden Kuschan Rischataïm acht jaren.
- 9 Zoo riepen de kinderen Israëls tot den HEERE,
en de HEERE verwekte den kinderen Israëls eenen verlosser,
die hen verlostte,
Othniël,
zoon van Kenaz,
broeder van Kaleb,
die jonger was dan hij.
- 10 En de Geest des HEEREN was over hem,
en hij richtte Israël,
en toog uit ten strijde;
en de HEERE gaf Kuschan Rischataïm,
den koning van Syrië,
in zijne hand,
dat zijne hand sterk werd over Kuschan Rischataïm.
- 11 Toen was het land **veertig** jaar stil,
en Othniël, de zoon van Kenaz, stierf.

Ehud:

- 12 Maar de kinderen Israëls voeren voort te doen dat kwaad was in de oogen des HEEREN;
toen sterkte de HEERE Eglon,
den koning der Moabieten, tegen Israël,
omdat zij deden dat kwaad was in de oogen des HEEREN.
- 13 En hij vergaderde tot zich de kinderen Ammons en de Amalekieten,
en hij toog henen
en sloeg Israël
en zij namen de Palmstad in bezit.
- 14 En de kinderen Israëls dienden Eglon,
koning der Moabieten,
achttien jaar.
- 15 Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE,
en de HEERE verwekte hun eenen verlosser,
Ehud,
den zoon van Gera,
een Benjaminit,
een man die linksch was.
En de kinderen Israëls zonden door zijne hand een geschenk aan Eglon,
den koning der Moabieten.
- 16 En Ehud maakte zich een zwaard,
dat twee scherpten had,
welks lengte eene el was;
en hij gordde dat onder zijne kleederen

- aan zijne rechterheup.
17 En hij bracht aan Eglon,
der Moabieten koning,
dat geschenk;
Eglon nu was een zeer vet man.
18 En het geschiedde als hij geëindigd had het geschenk te leveren,
zoo geleidde hij het volk,
dat het geschenk gedragen had;
19 maar hij zelf keerde terug van de gesneden beelden,
die bij Gilgal waren
en zeide:
"Ik heb eene heimelijke zaak aan u, o Koning":
welke zeide:
"Zwijg."
En allen, die om hem stonden, gingen van hem uit.
20 En Ehud kwam tot hem in,
daar hij was,
zittende in eene koele opperzaal,
die hij voor zich alléén had;
zoo zeide Ehud:
"Ik heb Gods Woord aan u."
Toen stond hij òp van den stoel.
21 Ehud dan strekte zijne linkerhand uit,
en nam het zwaard van zijne rechterheup,
en stak het in zijnen buik,
22 dat ook het hecht achter het lemmer inging
en het vet om het lemmer toesloot
(want hij trok het zwaard niet uit zijnen buik),
en de drek uitging.
23 Toen ging Ehud uit naar de voorzaal,
en sloot de deuren der opperzaal voor zich toe,
en deed *ze* in het slot.
24 Als hij uitgegaan was,
zoo kwamen zijne knechten
en zagen toe,
en zie,
de deuren der opperzaal waren in het slot gedaan;
zoo zeiden zij:
"Zeker,
hij bedekt zijne voeten in de verkoelkamer."
25 Als zij tot schamens toe gebeid hadden,
zie,
zoo opende hij de deuren der opperzalen niet.
Toen namen zij den sleutel
en deden open:
en zie,
hunlieder heer lag dood ter aarde.
26 En Ehud ontkwam terwijl zij vertoefden;
want hij ging voorbij de gesneden beelden,
en ontkwam naar Seïrath.
27 En het geschiedde als hij aankwam,
zoo blies hij met de bazuin op het gebergte Efraïms;
en de kinderen Israëls togen met hem af van het gebergte,
en hij zelf voor hun aangezicht henen.
28 En hij zeide tot hen:
"Volgt mij na,
want de HEERE heeft uwe vijanden,
de Moabieten,

in ulieder hand gegeven."
En zij togen af hem na,
en namen de veren van den Jordaan in naar Moab,
en lieten niemand overgaan;
29 en zij sloegen de Moabieten,
te dier tijd,
omtrent **tienduizend** man,
allen vette
en allen strijdbare mannen,
dat er niet een man ontkwam.
30 Alzoo werd Moab te dien dage onder Israëls hand tenondergebracht;
en het land was stil **tachtig** jaar.

Samgar:

31 Na hem nu was Samgar,
een zoon van Anath;
die sloeg de Filistijnen **zeshonderd** man,
met een ossenstok:
alzoo verlost hij ook Israël.

4

Debora en Balak:

1 Maar de kinderen Israëls voeren voort te doen
dat kwaad was in de oogen des HEEREN,
als Ehud gestorven was.
2 Zoo verkocht hen de HEERE in de hand van Jabin,
den koning der Kanaänieten,
die te Hazor regeerde;
en zijn krijgsoverste was Sisera:
dezelve nu woonde te Haróseth der heidenen.
3 Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE;
want hij had **negenhonderd** ijzeren wagens,
en hij had de kinderen Israëls met geweld onderdrukt
twintig jaar.
4 Debora nu,
eene vrouw, die eene Profetes was,
de huisvrouw van Lappidoth,
deze richtte te dier tijd Israël;
5 en zij woonde onder den palmboom van Debora,
tusschen Rama
en tusschen Beth-El,
op het gebergte Efraïms;
en de kinderen Israëls gingen tot haar òp ten gerichte.
6 En zij zond henen
en riep Barak,
den zoon Abinóams
van Kedes-Naftali,
en zij zeide tot hem:
"Ga henen
en trek op den berg Tabor,
en neem met u **tienduizend** man
van de kinderen van Naftali
en van de kinderen van Zebulon;
7 en Ik zal aan de beek Kison tot u trekken Sisera,
Jabins krijgsoverste,
met zijne wagenen
en zijne menigte,

- en Ik zal hem in uwe hand geven?"
- 8 Toen zeide Barak tot haar:
"Indien gij met mij trekken zult,
zoo zal ik henentrekken;
maar indien gij niet met mij zult trekken,
zoo zal ik niet trekken."
- 9 En zij zeide:
"Ik zal zekerlijk met u trekken,
behalve dat de eere uwe niet zal zijn op dezen weg,
dien gij wandelt;
want de HEERE zal Sisera verkoopen in de hand eener vrouw."
Alzoo maakte Debora zich op
en toog met Barak naar Kedes.
- 10 Toen riep Barak
Zebulon en Naftali bijéén te Kedes,
en hij toog òp op zijne voeten,
met tienduizend man;
ook toog Debora met hem op.
- 11 Heber nu de Keniet had zich afgezonderd van Kaïn,
uit de kinderen van Hobab,
Mozes' schoonvader,
en hij had zijne tenten opgeslagen
tot aan den eik in Zaännaïm,
die bij Kedes is.
- 12 Toen boodschapten zij Sisera,
dat Barak,
Abinóams zoon,
op den berg Tabor getogen was.
- 13 Zoo riep Sisera alle zijne wagenen bijéén,
negenhonderd ijzeren wagenen
en al het volk,
dat met hem was,
van Haróseth der heidenen
tot de beek Kison.
- 14 Debora dan zeide tot Barak:
"Maak u òp,
want dit is de dag,
in welken de HEERE Sisera in uwe hand gegeven heeft:
is de HEERE niet voor uw aangezicht uitgetogen?"
zoo trok Barak van den berg Tabor af,
en **tienduizend** man achter hem.
- 15 En de HEERE versloeg Sisera,
met alle *zijne* wagenen
en het gansche heirleger,
door de scherpte des zwaards,
voor Baraks aangezicht;
dat Sisera van den wagen afklom
en vluchtte op zijne voeten.
- 16 En Barak jaagde hen na achter de wagenen
en achter het heirleger,
tot aan Haróseth der heidenen;
en het gansche heirleger van Sisera viel door de scherpte des zwaards,
dat er niet overbleef tot één toe.
- 17 Maar Sisera vluchtte op zijne voeten naar de tent van Jaël,
de huisvrouw van Heber den Keniet;
want daar was vrede tusschen Jabin, den koning van Hazor,
en tusschen het huis van Heber den Keniet.
- 18 Jaël nu ging uit,

- Sisera tegemoet,
en zeide tot hem:
"Wijk in, mijn heer,
wijk in tot mij,
vrees niet."
En hij week tot haar in de tent,
en zij bedekte hem met eene deken.
- 19 Daarna zeide hij tot haar:
"Geef mij toch een weinig water te drinken,
want mij dorst."
Toen opende zij eene melkflesch
en gaf hem te drinken,
en dekte hem toe.
- 20 Ook zeide hij tot haar:
"Sta in de deur der tent;
en het zij,
zoo iemand zal komen
en u vragen,
en zeggen:
'Is hier iemand',
dat gij zegt:
'Niemand'."
- 21 Daarna nam Jaël,
Hebers huisvrouw,
eenen nagel der tent,
en greep eenen hamer in hare hand,
en ging stillekens tot hem in,
en dreef den nagel in den slaap zijns hoofds,
dat hij in de aarde vast werd;
hij nu was met eenen diepen slaap bevangen
en vermoeid,
en stierf.
- 22 En zie,
Barak vervolgde Sisera,
en Jaël ging uit hem tegemoet,
en zeide tot hem:
"Kom,
en ik zal u den man wijzen,
dien gij zoekt."
Zoo kwam hij tot haar in,
en zie,
Sisera lag dood,
en de nagel was in de slaap zijns hoofds.
- 23 Alzoo heeft God te dien dage Jabin,
den koning van Kanaän,
tenondergebracht voor het aangezicht der kinderen Israëls.
- 24 En de hand der kinderen Israëls ging steeds voort
en werd hard over Jabin,
den koning van Kanaän,
totdat zij Jabin,
den koning van Kanaän hadden uitgeroeid.

5

Het lied van Debora:

- 1 Voorts zong Debora en Barak, de zoon Abinóams, tenzelfden dage,
zeggende:
2 "Looft den HEERE vanwege het wreken der wraken in Israël,

vanwege dat het volk zich gewillig heeft aangeboden.

3 Hoort, gij koningen,
neemt ter oore, gij vorsten.
Ik, den HEERE zal ik zingen,
ik zal den HEERE den God Israëls psalmzingen.

4 HEERE, toen Gij voorttoogt van Séir,
toen Gij daarhenen traadt van den velde Edoms,
beefde de aarde,
ook droop de hemel,
ook dropen de wolken van water.

5 De bergen vervloten van het aangezicht des HEEREN,
zelfs Sinäi van het aangezicht des HEEREN des Gods Israëls.

6 In de dagen Samgars, des zoons van Anath,
in de dagen Jaëls, hielden de wegen op,
en die op paden wandelden, gingen kromme wegen.

7 De dorpen hielden op in Israël,
zij hielden op;
totdat ik, Debora, opstond,
dat ik opstond, eene moeder in Israël.

8 Verkoos hij nieuwe goden, dan was er krijg in de poorten;
werd er ook een schild gezien, of eene spies, onder **veertigduizend** in Israël?

9 Mijn hart is tot de wetgevers van Israël,
die zich gewillig aangeboden hebben onder den volke:
looft den HEERE.

10 Gij die op witte ezalinnen rijdt,
gij die aan het gerichte zit,
en gij die overweg wandelt, spreekt er van.

11 Van het gedruisch der schutters,
tusschen de plaatsen waar men water schept,
spreekt aldaar te zamen van de gerechtigheden des HEEREN,
van de gerechtigheden *bewezen* aan Zijne dorpen in Israël:
toen ging des HEEREN volk af tot de poorten.

12 Waak òp, waak òp, Debora,
waak òp, waak òp, spreek een lied;
maak u òp Barak,
en leid uwe gevangenen gevangen, gij zoon Abinóams.

13 Toen deed Hij den overgeblevene heerschen over de heerlijken *onder* den volke;
de HEERE doet mij heerschen over de geweldigen.

14 Uit Efraïm was hun wortel tegen Amalek.
Achter u was Benjamin onder uwe volken.
Uit Machir zijn de wetgevers afgetogen,
en uit Zebulon, trekkende door den staf des schrijvers.

15 Ook waren de vorsten in Issaschar met Debora;
en *gelijk* Issaschar alzóó was Barak;
op zijne voeten werd hij gezonden in het dal.
In Rubens gedeelten waren de inbeeldingen des harten groot.

16 Waarom bleeft gij zitten tusschen de stallingen,
om te hooren het geblaat der kudden?
De gedeelten van Ruben hadden groote onderzoekingen des harten.

17 Gilead bleef aan gene zijde van den Jordaan;
en Dan, waarom onthield hij zich in schepen?
Aser zat aan de zeehaven, en bleef in zijne gescheurde plaatsen.

18 Zebulon, het is een volk, *dat* zijne ziel versmaad heeft ten doode,
insgelijks Naftali, op de hoogte des velds.

19 De koningen kwamen, zij streden;
toen steden de koningen van Kanaän,
te Thaänach aan de wateren van Megiddo;
zij brachten geen gewin des zilvers daarvan.

- 20 Van den hemel streden zij,
de sterren uit hare loopplaatsen streden tegen Sisera.
- 21 De beek Kison wentelde ze weg,
de beek Kedumim, de beek Kison;
vertreed, o mijne ziele, de sterken.
- 22 Toen werden de paardenhoeven verpletterd van het rennen,
het rennen zijner machtigen.
- 23 Vloekt Meroz, zegt de Engel des HEEREN,
vloekt hare inwoners geduriglijk,
omdat zij niet gekomen zijn tot de hulpe des HEEREN,
tot de hulpe des Heeren, met de helden.
- 24 Gezegend zij boven de vrouwen Jaël,
Hebers des Kenieters huisvrouw;
gezegend zij zij boven de vrouwen in de tent.
- 25 Water eischte hij,
melk gaf zij;
in eene heerenschaal bracht zij boter.
- 26 Hare hand sloeg zij aan den nagel,
en hare rechterhand aan den hamer der arbeidslieden;
en zij klopte Sisera,
zij streek zijn hoofd af,
als zij zijnen slaap had doornageld en doorboord.
- 27 Tusschen hare voeten kromde hij zich,
viel henen,
lag daar neder;
tusschen hare voeten kromde hij zich,
hij viel;
alwaar hij zich kromde,
daar lag hij geheel geschonden.
- 28 De moeder van Sisera keek uit door het venster,
en schreeuwde door de traliën:
'Waarom vertoeft zijn wagen te komen,
waarom blijven de gangen zijner wagenen achter?'
- 29 De wijsten harer staatsvrouwen antwoordden;
ook beantwoordde zij hare redenen aan zichzelf:
- 30 'Zouden zij dan den buit niet vinden *en* deelen,
één liefje *of* twee liefjes voor iederen man?
Voor Sisera een buit van verscheidene verven,
een buit van verscheidene verven, gestikt;
van verscheiden verf, aan beide zijden gestikt,
voor de buithalzen.'
- 31 Alzóó moeten omkomen alle uwe vijanden, o Heere:
Wie Hem daarentegen liefhebben,
moeten zijn, als wanneer de zon opgaat in hare kracht."
En het land was stil **veertig** jaar.

6

De roeping van Gideon:

- 1 Maar de kinderen Israëls deden wat kwaad was in de oogen des HEEREN;
zoo gaf hen de HEERE in de hand der Midianieten,
zeven jaren.
- 2 Als nu der Midianieten hand sterk werd over Israël,
maakten zich de kinderen Israëls vanwege de Midianieten de holen,
die in de bergen zijn,
en de spelonken
en de vestingen.
- 3 Want het geschiedde als Israël gezaaid had,

zoo kwamen de Midianieten op,
en de Amalekieten,
en die van het Oosten kwam óók òp tegen hen;
4 en zij legerden zich tegen hen,
en verdierven de opkomst des lands tot waar gij komt te Gaza,
en zij lieten geenen leeftocht overig in Israël,
noch klein vee,
noch os
noch ezel.
5 Want zij kwamen òp met hun vee
en hunne tenten;
zij kwamen gelijk de sprinkhanen in menigte,
dat men hen
en hunne kemelen niet tellen konde;
en zij kwamen in het land om dat te verderven.
6 Alzoo werd Israël zeer verarmd vanwege de Midianieten.
Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE.
7 En het geschiedde
als de kinderen Israëls tot den HEERE riepen
ter oorzake van de Midianieten,
8 zoo zond de HEERE een man, die een Profeet was,
tot de kinderen Israëls;
die zeide tot hen:
"Alzóó zegt de HEERE de God Israëls:
'Ik heb u uit Egypte doen opkomen
en u uit het diensthuis uitgevoerd,
9 en Ik heb u verlost van de hand der Egyptenaren,
en van de hand aller die u drukten;
en Ik heb hen voor uw aangezicht uitgedreven,
en u hun land gegeven;
10 en Ik zeide tot ulieden:
'Ik ben de HEERE uw God,
vreest de goden der Amorieten niet,
in welker land gij woont;
maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest.'"
11 Toen kwam een Engel des HEEREN
en zette zich onder den eik,
die te Ofra is,
welke Joas den Abiëzriet toekwam;
en zijn zoon Gideon dorschte tarwe bij de pers,
om *die* te bergen voor het aangezicht der Midianieten.
12 Toen verscheen hem de Engel des HEEREN
en zeide tot hem:
"De HEERE is met u,
gij strijdbare held."
13 Maar Gideon zeide tot hem:
"Och mijn heer,
zoo de HEERE met ons is,
waarom is ons dan dit alles wedervaren?
En waar zijn alle wonderen,
die onze vaders ons verteld hebben,
zeggende:
'Heeft ons de HEERE niet uit Egypte opgevoerd?'
Doch nu heeft de HEERE ons verlaten
en heeft ons in der Midianieten hand gegeven."
14 Toen keerde zich de HEERE tot hem,
en zeide:
"Ga henen in deze uw kracht,

- en gij zult Israël uit der Midianieten hand verlossen:
heb Ik u niet gezonden?"
- 15 En hij zeide tot Hem:
"Och mijn heer,
waarmede zal ik Israël verlossen?
Zie,
mijne **duizend** is het armste in Manasse,
en ik ben de kleinste in mijns vaders huis."
- 16 En de HEERE zeide tot hem:
"Omdat Ik met u zal zijn,
zoo zult gij de Midianieten slaan als eenen éénigen man."
- 17 En hij zeide tot Hem:
"Indien ik nu genade gevonden heb in Uwe oogen,
zoo doe mij een teeken,
dat Gij het zijt,
Die met mij spreekt.
- 18 Wijk toch niet van hier,
totdat ik tot U kome
en mijn geschenk uitbreng
en U voorzette."
En Hij zeide:
"Ik zal blijven,
totdat gij wederkomt."
- 19 En Gideon ging in
en bereidde een geitebokje,
en ongezuurde *koeken* van eene efa meel;
het vleesch leide hij in eenen korf,
en het nat deed hij in eenen pot;
en hij bracht het tot Hem uit tot onder den eik,
en zette het neder.
- 20 Doch de Engel Gods zeide tot hem:
"Neem het vleesch
en de ongezuurde *koeken*,
en leg ze op dien rotssteen,
en giet het sop uit";
en hij deed alzoo.
- 21 En de Engel des HEEREN stak het uiterste van den staf uit,
die in zijne hand was,
en roerde het vleesch
en de ongezuurde *koeken* aan:
toen ging er vuur op uit de rots
en verteerde het vleesch
en de ongezuurde *koeken*.
En de Engel des HEEREN kwam weg uit zijne oogen.
- 22 Toen zag Gideon, dat het een Engel des HEEREN was,
en Gideon zeide:
"Ach Heere HEERE,
daarom, omdat ik een Engel des HEEREN gezien heb van aangezicht tot aangezicht."
- 23 Doch de HEERE zeide tot hem:
"Vrede zij u,
vrees niet,
gij zult niet sterven."
- 24 Toen bouwde Gideon aldaar den HEERE een altaar,
en noemde het:
"De HEERE is vrede."
Het is nog tot op dezen dag in Ofra der Abiëzrieten.
- 25 En het geschiedde in dienzelfden nacht,
dat de HEERE tot hem zeide:

"Neem eenen var van de ossen,
 die uws vaders zijn,
 te weten den tweeden var van zeven jaren;
 en breek àf het altaar des Baäls, dat uws vaders is,
 en houw àf het bosch, dat daarbij is;
 26 en bouw den HEERE uwen God een altaar op de hoogte dezer sterkte,
 in eene bekwame plaats;
 en neem den tweeden var,
 en offer een brandoffer met het hout der haag,
 die gij zult hebben afgehouden."
 27 Toen nam Gideon **tien** mannen uit zijne knechten,
 en deed gelijk als de HEERE tot hem gesproken had.
 Doch het geschiedde,
 dewijl hij zijns vaders huis
 en de mannen van die stad vreesde
 om het te doen bij dag,
 dat hij het deed bij nacht.
 28 Als nu de mannen van die stad des morgens vroeg opstonden,
 zie,
 zoo was des Baäls altaar omgeworpen
 en de haag,
 die daarbij was,
 afgehouden,
 en die tweede var was op het gebouwde altaar geofferd.
 29 Toen zeide de één tot den ander:
 "Wie heeft dit stuk gedaan?"
 en als zij onderzochten
 en navraagden,
 zoo zeide men:
 "Gideon, de zoon van Joas, heeft dit stuk gedaan."
 30 Toen zeiden die mannen van die stad tot Joas:
 "Breng uwen zoon uit, dat hij sterve,
 omdat hij het altaar des Baäls heeft omgeworpen,
 en omdat hij de haag, die daarbij was, afgehouden heeft."
 31 Joas daarentegen zeide tot allen, die bij hem stonden:
 "Zult gij voor den Baäl twisten,
 zult gij hem verlossen?
 Die voor hem zal twisten,
 zal nog dezen morgen gedood worden.
 Indien hij een God is, hij twiste voor zichzelf,
 omdat men zijn altaar heeft omgeworpen."
 32 Daarom noemde hij hem te dien dage Jerubbaël,
 zeggende:
 "Baäl twiste tegen hem,
 omdat hij zijn altaar heeft omgeworpen."
 33 Alle Midianieten nu
 en Amalekieten
 en de kinderen van het Oosten
 waren samenvergaderd,
 en zij trokken over
 en legerden zich in het dal Jizreëls.
 34 Toen toog de Geest des HEEREN Gideon aan,
 en hij blies met de bazuin,
 en de Abiëzrieten werden achter hem bijeengeroepen:
 35 ook zond hij boden in gansch Manasse,
 en die werden óók achter hem bijeengeroepen;
 desgelijks zond hij boden in Aser
 en in Zebulon

en in Naftali,
en zij kwamen óp,
hun tegemoet.
36 En Gideon zeide tot God:
"Indien Gij Israël door mijne hand zult verlossen,
gelijk als Gij gesproken hebt,
37 zie,
ik zal een wollen vlies op den vloer leggen:
indien dauw op het vlies alleen zal zijn,
en droogte op de gansche aarde,
zoo zal ik weten,
dat Gij Israël door mijne hand zult verlossen,
gelijk als Gij gesproken hebt."
38 En het geschiedde alzoo:
want hij stond des anderen daags vroeg op
en drukte het vlies uit,
en hij wrong den dauw uit het vlies,
eene schaal vol water.
39 En Gideon zeide tot God:
"Uw toorn ontsteke niet tegen mij,
dat ik alleenlijk ditmaal spreek;
laat mij toch alleenlijk ditmaal met het vlies beproeven:
daar zij toch droogte op het vlies alleen,
en op de gansche aarde zij dauw."
40 En God deed alzoo in dienzelfden nacht;
want de droogte was op het vlies alleen,
en op de gansche aarde was dauw.

7

Gideons overwinning op de Midianieten:

1 Toen stond Jerubbaël (dewelke is Gideon) vroeg op
en al het volk, dat met hem was;
en zij legerden zich aan de fontein van Herod,
dat hij het heirleger der Midianieten had tegen het Noorden,
achter den heuvel Moré in het dal.
2 En de HEERE zeide tot Gideon:
"Des volks is te veel,
hetwelk met u is,
dat ik de Midianieten in hunne hand zoude geven;
opdat zich Israël niet tegen Mij beroeme,
zeggende:
'Mijne hand heeft mij verlost.'
3 Nu dan,
roep u uit voor de ooren des volks,
zeggende:
'Wie bloode en versaagd is,
die keere weder
en spoede zich naar het gebergte Gileads.'"
Toen keerden uit het volk weder **tweeëntwintigduizend**,
dat er **tienduizend** overbleven.
4 En de HEERE zeide tot Gideon:
"Nog is des volks te veel:
doe hen afgaan naar het water,
en Ik zal hen u aldaar beproeven:
en het zal geschieden,
van welken ik tot u zeggen zal:
'Deze zal met u trekken',

die zal met u trekken;
maar al degenen, van welken Ik tot u zeggen zal:
'Deze zal niet met u trekken,
die zal niet trekken.'

5 En hij deed het volk afgaan naar het water.
Toen zeide de HEERE tot Gideon:
"Al wie met zijne tong uit het water zal lekken,
gelijk als een hond zoude lekken,
dien zult gij alléén stellen;
desgelijks al wie op zijne knieën zal bukken om te drinken."

6 Toen was het getal dergenen,
die met hunne hand tot hunnen mond gelekt hadden **driehonderd** man,
maar alle overigen des volks hadden op hunne knieën gebukt om water te drinken.

7 En de HEERE zeide tot Gideon:
"Door deze **driehonderd** mannen,
die gelekt hebben,
zal Ik ulieden verlossen
en de Midianieten in uwe hand geven;
daarom laat al dat volk weggaan,
een ieder naar zijne plaats."

8 En het volk nam den teerkost in hunne hand,
en hunne bazuinen,
en hij liet alle die mannen van Israël gaan,
een iegelijk naar zijn tent,
maar die **driehonderd** man behield hij.
En hij had het heirleger der Midianieten beneden in het dal.

9 En het geschiedde in denzelfden nacht,
dat de HEERE tot hem zeide:
"Sta op,
ga henen af in het leger,
want Ik heb het in uwe hand gegeven.

10 Vreest gij dan nog af te gaan,
zoo ga af,
gij
en Pura uw jongen,
naar het leger;

11 en gij zult hooren wat zij zullen spreken,
en daarna zullen uwe handen gesterkt worden,
dat gij aftrekken zult in het leger."
Toen ging hij af
met Pura zijnen jongen
tot het uiterste der schildwachten,
die in het leger waren.

12 En de Midianieten
en Amalekieten
en alle de kinderen van het Oosten lagen in het dal,
gelijk sprinkhanen in menigte,
en hunne kemelen waren ontelbaar,
gelijk het zand,
dat aan den oever der zee is in menigte.

13 Toen nu Gideon aankwam,
zie,
zoo was er een man,
die zijnen metgezel eenen droom vertelde,
en zeide:
"Zie,
ik heb eenen droom gedroomd,
en zie,

- een geroost gerstebrood wentelde zich in het leger der Midianieten,
en het kwam tot aan de tent,
en sloeg ze,
dat zij viel,
en keerde ze óm,
het onderste boven,
dat de tent daar lag."
- 14 En zijn metgezel antwoordde
en zeide:
"Dit is niet anders dan het zwaard Gideons,
des zoons van Joas,
des Israëlietischen mans:
God heeft de Midianieten
en dit gansche leger in zijn hand gegeven."
- 15 En het geschiedde,
als Gideon de vertelling dezes drooms
en zijne uitlegging hoorde,
zoo aanbad hij;
en hij keerde weder tot het leger Israëls,
en zeide:
"Maakt u op,
want de HEERE heeft het leger der Midianieten in ulieder hand gegeven."
- 16 En hij deelde de **driehonderd** man in **drie** hoopen;
en hij gaf eenen iegelijken eene bazuin in zijne hand,
en ledige kruiken,
en fakkelen in het midden der kruiken;
- 17 en hij zeide tot hen:
"Ziet naar mij
en doet alzóó:
en zie,
als ik zal komen aan het uiterste des legers,
zoo zal het geschieden,
gelijk als ik zal doen,
alzóó zult gij doen;
- 18 als ik met de bazuin zal blazen,
ik
en allen die met mij zijn,
dan zult gijlieden óók met de bazuin blazen,
rondom het gansche leger,
en gij zult zeggen:
'Voor den HEERE
en voor Gideon.'"
- 19 Alzoo kwam Gideon
en **honderd** mannen,
die met hem waren,
in het uiterste des legers,
in het begin van de middelste nachtwake,
als zij maar even de wachters gesteld hadden,
en zij bliezen met de bazuinen,
ook sloegen zij de kruiken,
die in hunne hand waren,
in stukken.
- 20 Alzoo bliezen de **drie** hoopen met de bazuinen,
en braken de kruiken;
en zij hielden met hunne linkerhand de fakkelen,
en met hunne rechterhand de bazuinen om te blazen,
en zij riepen:
"Het zwaard des HEEREN

- en Gideons."
- 21 En zij stonden een iegelijk in zijne plaats
rondom het leger.
Toen verliep het gansche leger,
en zij schreeuwden
en vloden.
- 22 Als de **driehonderd** met de bazuinen bliezen,
zoo zette de HEERE het zwaard des éénen tegen den anderen,
en *dat* in het gansche leger;
en het leger vluchtte tot Beth-Sitta toe
naar Zeredath,
tot aan de grens van Abel-Mehola
boven Tabbath.
- 23 Toen werden de mannen van Israëel bijeengeroepen
uit Naftali
en uit Aser
en uit gansch Manasse
en zij jaagden de Midianieten achterna.
- 24 Ook zond Gideon boden in het gansche gebergte van Efraïm,
zeggende:
"Komt af,
den Midianieten tegemoet,
en beneemt hunlieden de wateren tot aan Beth-Bara,
te weten den Jordaan":
alzo werd alle man van Efraïm bijeengeroepen,
en zij benamen *hun* de wateren tot aan Beth-Bara
en den Jordaan.
- 25 En zij vingen **twee** vorsten der Midianieten,
Oreb en Zeëb,
en doodden Oreb op den roststeen Oreb,
en Zeëb doodden zij in de perskuip Zeëb,
en vervolgden de Midianieten;
en zij brachten de hoofden van Oreb en Zeëb
tot Gideon over den Jordaan.

8

- 1 Toen zeiden de mannen van Efraïm tot hem:
"Wat stuk is dit,
dat gij ons gedaan hebt,
dat gij ons niet riept,
toen gij henentooft om te strijden tegen de Midianieten?"
En zij twistten sterk met hem.
- 2 Hij daarentegen zeide tot hen:
"Wat heb ik nu gedaan gelijk gijlieden?
Zijn niet Efraïms nalezingen beter dan de wijnoogst van Abiëzer?"
- 3 God heeft de vorsten der Midianieten,
Oreb en Zeëb,
in uwe hand gegeven:
wat heb ik dan kunnen doen gelijk gijlieden?"
Toen liet hun toorn van hem af,
als hij dit woord sprak.

Gideon vervolgt den vijand:

- 4 Als nu Gideon gekomen was aan den Jordaan,
ging hij over met de **driehonderd** mannen,
die bij hem waren,
zijnde moede,

- nochthans vervolgende;
5 en hij zeide tot de lieden van Sukkoth:
"Geeft toch eenige bollen brood aan het volk,
dat mijne voetstappen volgt,
want zij zijn moede,
en ik jaag Zebah en Zalmuna,
de koningen der Midianieten, achterna."
6 Maar de oversten van Sukkoth zeiden:
"Is dan de handpalm van Zebah en Zalmuna alreede in uwe hand,
dat wij uw heir brood zouden geven?"
7 Toen zeide Gideon:
"Daarom, als de HEERE Zebah en Zalmuna in mijne hand geeft,
zoo zal ik uw vleesch dorschen
met doornen der woestijn
en met distelen."
8 En hij toog van daar op naar Pnuël,
en sprak tot hen desgelijks,
en de lieden van Pnuël antwoordden hem
gelijk als de lieden van Sukkoth geantwoord hadden.
9 Daarom sprak hij ook tot de lieden van Pnuël,
zeggende:
"Als ik met vrede wederkome,
zal ik dezen toren afwerpen."
10 Zebah nu en Zalmuna waren te Karkor,
en hunne legers met hen,
omtrent **vijftien duizend**,
alle de overgeblevenen van het gansche leger der kinderen van het Oosten,
en de gevallenen waren **honderd en twintigduizend** mannen,
die het zwaard uittrokken.
11 En Gideon toog opwaarts,
den weg dergenen, die in tenten wonen,
tegen het oosten van Nobah en Jogbeha;
en hij sloeg dat leger,
want het leger was zorgeloos.
12 En Zebah en Zalmuna vloden;
doch hij jaagde hen na,
en hij ving de beide koningen der Midianieten
Zebah en Zalmuna,
en verschrikte het gansche leger.
13 Toen nu Gideon,
de zoon van Joas,
van den strijd wederkwam vóór den opgang der zon,
14 zoo ving hij eenen jongen van de lieden te Sukkoth,
en ondervraagde hem;
die schreef hem op de oversten van Sukkoth
en hunne oudsten,
zevenenzeventig mannen.
15 Toen kwam hij tot de lieden van Sukkoth,
en zeide:
"Ziet daar Zebah en Zalmuna,
van dewelke gij mij smadelijk verweten hebt,
zeggende:
'Is de handpalm van Zebah en Zalmuna alreeds in uwe hand,
dat wij uw mannen, die moede zijn, brood zouden geven?'"
16 En hij nam de oudsten dier stad
en doornen der woestijn en distelen,
en deed het den lieden van Sukkoth door dezelve verstaan.
17 En den toren van Pnuël wierp hij af,

- en doodde de lieden der stad.
- 18 Daarna zeide hij tot Zebah en Zalmuna:
"Wat waren het voor mannen,
die gij te Tabor doodsloegt?"
En zij zeiden:
"Gelijk gij, alzóó waren zij,
éénerlei, van gedaante als koningszonen."
- 19 Toen zeide hij:
"Het waren mijne broeders,
mijner moeder zonen:
zoo waarlijk als de HEERE leeft,
zoo gij hen hadt laten leven,
ik zoude ulieden niet dooden."
- 20 En hij zeide tot Jether zijnen eerstgeborene:
"Sta op,
dood hen,"
maar de jongeling trok zijn zwaard niet uit,
want hij vreesde,
dewijl hij nog een jongeling was.
- 21 Toen zeiden Zebah en Zalmuna:
"Sta gij op
en val ons aan,
want naardat de man is,
zoo is zijne macht."
Zoo stond Gideon op
en doodde Zebah en Zalmuna,
en nam de maantjes, die aan hunner kemelen halzen waren.

Gideon weigert het koningschap:

- 22 Toen zeiden de mannen van Israël tot Gideon:
"Heersch over ons,
zoo gij
als uw zoon
en uws zoons zoon,
dewijl gij ons van der Midianieten hand verlost hebt."
- 23 Maar Gideon zeide tot hen:
"Ik zal over u niet heerschen,
ook zal mijn zoon over u niet heerschen:
de HEERE zal over u heerschen."

[De efod van Gideon:]

- 24 Voorts zeide Gideon tot hen:
"Eéne begeerte zal ik van u begeeren:
geeft mij maar een iegelijk een voorhoofdsiersel van zijnen roof;
want zij hadden gouden voorhoofdsierselen gehad,
dewijl zij Ismaëlieten waren."
- 25 En zij zeiden:
"Wij zullen ze gaarne geven";
en zij spreidden een kleed uit,
en wierpen daarop een iegelijk een voorhoofdsiersel van zijnen roof.
- 26 En het gewicht der gouden voorhoofdsierselen,
die hij begeerd had,
was **duizend en zeventhonderd sikkelen** gouds,
zonder de maantjes
en ketenen
en purperen kleederen,
die de koningen der Midianieten aangehad hadden,
en zonder de halsbanden,

die aan de halzen hunner kemelen geweest waren.
27 En Gideon maakte daarvan eenen efod,
en stelde dien in zijne stad Ofra;
en gansch Israël hoereerde aldaar denzelven na,
en het werd Gideon en zijn huis tot een valstrik.

[40 jaar rust onder Gideon; zijn zonen:]

28 Alzoo werden de Midianieten ten ondergebracht voor het aangezicht der kinderen Israëls,
en hieven hun hoofd niet meer op.
En het land was stil **veertig** jaar in de dagen Gideons.
29 En Jerubbaäl,
de zoon van Joas,
ging henen
en woonde in zijn huis.
30 Gideon nu had **zeventig** zonen,
die uit zijne heup voortgekomen waren,
want hij had vele vrouwen;
31 en zijn bijwif, hetwelk te Sichem was,
dat baarde hem óók **eenen** zoon,
en hij noemde zijnen naam Abimélech.

Gideons dood:

32 En Gideon,
de zoon van Joas,
stierf in goeden ouderdom;
en hij werd begraven in het graf zijns vaders Joas,
te Ofra,
des Abiëzriets.
33 En het geschiedde als Gideon gestorven was,
dat de kinderen Israëls zich omkeerden
en de Baäls nahoereerden;
en zij stelden zich Baäl-Berith tot eenen god.
34 En de kinderen Israëls dachten niet aan den HEERE hunnen God,
Die hen gered had van de hand aller hunner vijanden van rondom.
35 En zij deden geene weldadigheid bij het huis Jerubaäls,
dat is Gideons,
naar al het goede, dat hij bij Israël gedaan had.

Abimélech doodt zijne broeders en laat zich koning maken:

9

1 Abimélech nu,
de zoon van Jerubbaäl,
ging henen naar Sichem tot de broeders zijner moeder,
en hij sprak tot hen
en tot het gansche geslacht van het huis des vaders zijner moeder,
zeggende:
2 "Spreekt toch voor de ooren aller burgeren van Sichem:
'Wat is nu beter,
dat zeventig mannen, alle zonen Jerubbaäls over u heerschen,
of dat één man over u heersche?
Gedenkt ook,
dat ik uw been en uw vleesch ben.'"
3 Toen spraken de broeders zijner moeder van hem
voor de ooren van alle burgeren van Sichem alle dezelfde woorden;
en hun hart neigde zich naar Abimélech,
want zij zeiden:
"Hij is onze broeder."
4 En zij gaven hem **zeventig** zilverlingen uit het huis van Baäl-Berith,

- en Abimélech huurde daarmede ijdele en lichtvaardige mannen,
die hem navolgden.
- 5 En hij kwam in zijns vaders huis te Ofra,
en doodde zijne broederen,
de zonen Jerubbaäls,
zeventig mannen,
op **éenen** steen;
doch Jotham,
Jerubbaäls jongste zoon,
werd overgelaten,
want hij had zich verstoken.
- 6 Toen vergaderden zich alle burgeren van Sichem,
en het gansche huis van Millo,
en gingen henen
en maakten Abimélech tot koning
bij den hoogen eik,
die bij Sichem is.

De fabel van Jotham:

- 7 Als zij dit Jotham aanzeiden,
zoo ging hij henen
en stond op de hoogte des bergs Gerizim,
en verhief zijne stem
en riep,
en hij zeide tot hen:
"Hoort naar mij,
gij burgeren van Sichem,
en God zal naar ulieden hooren.
- 8 De boomen gingen eens henen om eenen koning over zich te zalven,
en zij zeiden tot den olijfboom:
'Wees gij koning over ons.'
- 9 Maar de olijfboom zeide tot hen:
'Zoude ik mijne vettigheid verlaten,
die God en de menschen in mij prijzen,
en zoude ik henengaan om te zweven over de boomen?'
- 10 Toen zeiden de boomen tot den vijgeboom: [1]
'Kom gij,
wees koning over ons.'
- 11 Maar de vijgeboom zeide tot hen:
'Zoude ik mijne zoetigheid
en mijne goede vrucht verlaten,
en zoude ik henengaan om te zweven over de boomen?'
- 12 Toen zeiden de boomen tot den wijnstok: [2]
'Kom gij,
wees koning over ons.'
- 13 Maar de wijnstok zeide tot hen:
'Zoude ik mijnen most verlaten,
die God en menschen vroolijk maakt,
en zoude ik henengaan om te zweven over de boomen?'
- 14 Toen zeiden alle de boomen tot den doornenbosch: [3]
'Kom gij,
wees koning over ons.'
- 15 En de doornenbosch zeide tot de boomen:
'Indien gij mij in der waarheid tot eenen koning over u zalft,

- zoo komt,
 vertrouwt u onder mijne schaduw,
 maar indien niet,
 zoo ga vuur uit den doornenbosch
 en vertere de cederen des Libanons.'
- 16 Alzoo nu,
 indien gij het in waarheid en oprechtheid gedaan hebt,
 dat gij Abimélech koning gemaakt hebt,
 en indien gij welgedaan hebt bij Jerubbaäl
 en bij zijn huis,
 en indien gij hem naar de verdienste zijner handen gedaan hebt;
- 17 (want mijn vader heeft voor ulieden gestreden,
 en hij heeft zijne ziel ver weggegoorpen,
 en u uit der Midianieten hand gered;
- 18 maar gij zijt heden opgestaan tegen het huis mijns vaders,
 en hebt zijne zonen,
zeventig mannen,
 op **éenen** steen gedood;
 en gij hebt Abimélech,
 een zoon zijner dienstmaagd,
 koning gemaakt over de burgers van Sichem,
 omdat hij uw broeder is);
- 19 indien gij dan in waarheid en in oprechtheid bij Jerubbaäl
 en bij zijn huis te dezen dage gehandeld hebt,
 zoo weest vroolijk over Abimélech,
 en hij zij óók vroolijk over ulieden;
- 20 maar indien niet,
 zoo ga vuur uit van Abimélech,
 en vertere de burgers van Sichem
 en het huis van Millo;
 en vuur ga uit van de burgers van Sichem
 en van het huis van Millo,
 en vertere Abimélech."
- 21 Toen vlood Jotham,
 en vluchtte
 en ging naar Beër,
 en hij woonde aldaar vanwege zijnen broeder Abimélech.

Abimélech en Gaäl:

- 22 Als nu Abimélech **drie** jaren over Israël geheerscht had,
 23 zoo zond God eenen boozen geest
 tusschen Abimélech
 en tusschen de burgers van Sichem,
 en de burgers van Sichem handelden trouwelooslijk tegen Abimélech;
- 24 opdat het geweld,
gedaan aan de **zeventig** zonen Jerubbaäls,
 kwame
 en opdat hun bloed gelegd wierd
 op Abimélech hunnen broeder,
 die hen gedood had,
 en op de burgers van Sichem,
 die zijne handen gesterkt hadden om zijne broederen te dooden.
- 25 En de burgers van Sichem bestelden tegen hem
 die op de hoogten der bergen lagen leiden,
 en al wie voorbij hen op den weg doorging,
 beroofden zij;
 en het werd Abimélech aangezegd.
- 26 Gaäl,

de zoon Ebeds,
kwam ook met zijne broederen,
en zij gingen over in Sichem,
en de burgers van Sichem verlieten zich op hem;
27 en zij togen uit in het veld,
en lazen hunne wijnbergen af,
en traden *de druiven*,
en maakten lofliedekens;
en zij gingen in het huis huns gods,
en aten
en dronken,
en vloekten Abimélech.
28 En Gaäl,
de zoon van Ebed,
zeide:
"Wie is Abimélech,
en wat is Sichem,
dat wij hem dienen zouden?
Is hij niet Jerubbaäls zoon,
en Zebul zijn bevelhebber?
Dient *liever* de mannen Hemors,
des vaders van Sichem;
want waarom zouden wij hem dienen?
29 Och,
dat dit volk in mijne hand ware;
ik zoude Abimélech wel verdrijven."
En tot Abimélech zeide hij:
"Vermeerder uw heir
en trek uit."
30 Als Zebul,
de overste der stad,
de woorden Gaäls,
des zoons Ebeds,
hoorde,
zoo ontstak zijn toorn;
31 en hij zond listiglijk boden tot Abimélech,
zeggende:
"Zie,
Gaäl,
de zoon Ebeds,
en zijne broeders zijn te Sichem gekomen,
en zie,
zij met deze stad handelen vijandiglijk tegen u:
32 zoo maak u nu op bij nacht,
gij
en het volk dat met u is,
en leg lagen in het veld;
33 en het geschiedde in den morgen
als de zon opgaat,
zoo maak u vroeg op
en overval deze stad;
en zie,
zoo hij en het volk,
dat met hem is,
tot u uittrekken,
zoo doe hem gelijk als uwe hand vinden zal."
34 Abimélech dan maakte zich op
en al het volk,

- dat met hem was,
bij nacht,
en zij leiden lagen tegen Sichem,
met vier hoopen.
- 35 En Gaäl,
de zoon Ebeds,
ging uit,
en stond aan de deur van de stadspoort;
en Abimélech rees op,
en al het volk,
dat met hem was,
uit de achterlage.
- 36 Als Gaäl dat volk zag,
zoo zeide hij tot Zebul:
"Zie,
daar komt het volk af van de hoogten der bergen."
Zebul daarentegen zeide tot hem:
"Gij ziet de schaduw der bergen voor menschen aan."
- 37 Maar Gaäl voer wijders voort te spreken,
en zeide:
"Ziedaar volk afkomende uit het midden des lands,
en een hoop komt van den weg van den eik Meonenim."
- 38 Toen zeide Zebul tot hem:
"Waar is nu uw mond,
waarmede gij zeidet:
'Wie is Abimélech
dat wij hem zouden dienen?
Is niet dit het volk,
dat gij veracht hebt?
Trek toch nu uit
en strijd tegen hem.'"
- 39 En Gaäl trok uit voor het aangezicht der burgers van Sichem,
en hij streed tegen Abimélech.
- 40 En Abimélech jaagde hem na,
want hij vlood voor zijn aangezicht;
en daar vielen vele verslagenen tot aan de deur der *stadspoort*.
- 41 Abimélech nu bleef te Aruma:
en Zebul verdreef Gaäl
en zijne broederen,
dat zij te Sichem niet mochten wonen.
- Abimélech en de inwoners van Sichem:*
- 42 En het geschiedde des anderen daags,
dat het volk uittrok in het veld:
en zij zeiden het Abimélech aan.
- 43 Toen nam hij het volk
en deelde het in drie hoopen,
en hij leide lagen in het veld;
en hij zag toe,
en zie,
het volk trok uit de stad;
zoo maakte hij zich tegen hen op
en sloeg hen.
- 44 Want Abimélech en de hoopen, die bij hem waren, overvielen hen
en bleven staan aan de deur der stadspoort,
en de twee *andere* hoopen overvielen allen, die in het veld waren,
en sloegen hen.
- 45 Voorts streed Abimélech tegen de stad dien ganschen dag,

- en nam de stad in,
en doodde het volk, dat daarin was:
en hij brak de stad af,
en bezaaide ze met zout.
- 46 Als de burgeren van den toren van Sichem dat hoorden,
zoo gingen zij in de sterkte,
in het huis des gods Berith.
- 47 En het werd Abimélech aangezegd,
dat alle burgers des torens van Sichem zich verzameld hadden.
- 48 Zoo ging Abimélech op den berg Zalmon,
hij
en al het volk,
dat met hem was,
en Abimélech nam eene bijl in zijne hand
en hieuw eenen tak van de boomen,
en nam hem op
en legde hem op zijnen schouder;
en hij zeide tot het volk,
dat bij hem was:
"Wat gij mij hebt zien doen,
haast u;
doet als ik."
- 49 Zoo hieuw ook al het volk een iegelijk zijnen tak af,
en volgde Abimélech na,
en leide ze aan de sterkte,
en verbrandde daardoor de sterkte met vuur;
dat ook alle lieden des torens van Sichem stierven,
omtrent **duizend** mannen en vrouwen.

Abimélechs dood:

- 50 Voorts toog Abimélech naar Tebez,
en hij legerde zich tegen Tebez
en nam ze in.
- 51 Doch daar was een sterke toren in het midden der stad;
zoo vloden daarhenen alle de mannen en de vrouwen,
en alle burgeren van de stad,
en sloten voor zich toe;
en zij klommen op het dak des torens.
- 52 Toen kwam Abimélech tot aan den toren,
en bestormde dien;
en hij genaakte tot aan de deur des torens
om dien met vuur te verbranden.
- 53 Maar een vrouw wierp een stuk van eenen molensteen op Abimélechs hoofd,
en zij verpletterde zijne hersenpan.
- 54 Toen riep hij haastiglijk den jongen,
die zijne wapenen droeg,
en zeide tot hem:
"Trek uw zwaard uit
en dood mij,
opdat zij niet van mij zeggen:
'Eene vrouw heeft hem gedood.'"
En zijn jongen doorstak hem,
dat hij stierf.
- 55 Als nu de mannen van Israël zagen,
dat Abimélech dood was,
zoo gingen zij een iegelijk naar zijne plaats.
- 56 Alzoo deed God wederkeeren Abimélechs kwaad,
dat hij aan zijnen vader gedaan had,

57 doodende zijne **zeventig** broederen;
desgelijks al het kwaad der lieden van Sichem
deed God wederkeeren op hun hoofd;
en de vloek Jothams, des zoons Jerubbaäls, kwam over hen.

10

De richter Tola:

1 Na Abimélech nu stond op,
om Israël te behouden,
Tola,
een zoon van Pua,
zoon van Dodo,
een man van Issaschar,
en hij woonde te Samir,
op het gebergte Efraïms.
2 En hij richtte Israël **drieëntwintig** jaar;
en hij stierf,
en werd begraven te Samir.

De richter Jaïr:

3 En na hem stond op Jaïr de Gileadiet,
en hij richtte Israël **tweeëntwintig** jaar.
4 En hij had **dertig** zonen,
rijdende op **dertig** ezelveulens,
en die hadden **dertig** steden,
die zij noemden Havvoth-Jaïr,
tot op dezen dag,
dewelke in het land Gileads zijn.
5 En Jaïr stierf
en werd begraven te Kamon.

De Filistijnen en Ammonieten verdrukken Israël:

6 Toen voeren de kinderen Israëls voort te doen
wat kwaad was in de oogen des HEEREN,
en dienden de Baäls en Astaroth,
en de goden van Syrië,
en de goden van Sidon,
en de goden van Moab,
en de goden der kinderen Ammons,
mitsgaders de goden der Filistijnen;
en zij verlieten den HEERE
en dienden hem niet.
7 Zoo ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël,
en Hij verkocht hen in de hand der Filistijnen
en in de hand der kinderen Ammons:
8 en zij onderdrukten
en vertraden de kinderen Israëls in dat jaar;
achtien jaar *onderdrukten zij* alle de kinderen Israëls,
die aan gene zijde van den Jordaan waren,
in het land der Amorieten,
dat in Gilead is.
9 Daartoe togen de kinderen Ammons over den Jordaan
om te krijgen,
zelfs tegen Juda
en tegen Benjamin
en tegen het huis Efraïms,
zoodat Israël zeer bang werd.

10 Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE,
 zeggende:
 "Wij hebben tegen U gezondigd,
 zoo omdat wij onzen God hebben verlaten,
 als dat wij de Baäls gediend hebben."
 11 Maar de HEERE zeide tot de kinderen Israëls:
 "Heb Ik u niet van de Egyptenaren, [1]
 en van de Amorieten, [2]
 en van de kinderen Ammons, [3]
 en van de Filistijnen, [4]
 12 en de Sidoniërs [5]
 en Amalekieten, [6]
 en Maonieten, [7] *die* u onderdrukten,
 toen gij tot Mij riept,
 alsdan uit hunne hand verlost?
 13 Nochtans hebt gij Mij verlaten
 en andere goden gediend;
 daarom zal Ik u niet meer verlossen.
 14 Gaat henen
 en roept tot de goden,
 die gij verkoren hebt:
 laat u die verlossen ten tijde uwer benauwdheid."
 15 Maar de kinderen Israëls zeiden tot den HEERE:
 "Wij hebben gezondigd;
 doe Gij ons naar alles,
 dat goed is in Uwe oogen,
 alleenlijk verlos ons toch te dezen dage."
 16 En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg,
 en dienden den HEERE.
 Toen werd Zijne ziel verdrietig over den arbeid van Israël.

Jefta:

17 En de kinderen Ammons werden bijeengeroepen
 en legerden zich in Gilead;
 daarentegen werden de kinderen Israëls vergaderd
 en legerden zich te Mizpa.
 18 Toen zeide het volk,
 de oversten van Gilead,
 de één tot den ander:
 "Wie is de man,
 die beginnen zal te strijden tegen de kinderen Ammons?
 Die zal tot een hoofd zijn allen inwoners van Gilead."

11

1 Jefta nu de Gileadiet was een strijdbaar held,
 maar hij was een hoerekind;
 doch Gilead had Jefta gegeneerd.
 2 Gileads huisvrouw baarde hem óók zonen:
 en de zonen dezer vrouw, groot geworden zijnde, stieten Jefta uit
 en zeiden tot hem:
 "Gij zult in het huis onzes vaders niet erven,
 want gij zijt een zoon van een andere vrouw."
 3 Toen vlood Jefta voor het aangezicht zijner broederen
 en woonde in het land Tob;
 en ijdele mannen vergaderden zich tot Jefta
 en togen met hem uit.
 4 En het geschiedde na eenige dagen,

dat de kinderen Ammons tegen Israël krijgden.
5 Zoo geschiedde het
als de kinderen Ammons tegen Israël krijgden,
dat de oudsten van Gilead henengingen
om Jefta te halen uit het land Tob;
6 en zij zeiden tot Jefta:
"Kom
en wees ons tot een overste,
opdat wij strijden tegen de kinderen Ammons."
7 Maar Jefta zeide tot de oudsten van Gilead:
"Hebt gijlieden mij niet gehaat
en mij uit mijns vaders huis gestooten?
Waarom zijt gij dan nu tot mij gekomen,
terwijl gij in benauwdheid zijt?"
8 En de oudsten van Gilead zeiden tot Jefta:
"Dáárom zijn wij nu tot u wedergekomen,
dat gij met ons trekt
en tegen de kinderen Ammons strijdt;
en gij zult ons tot een hoofd zijn over alle inwoners van Gilead."
9 Toen zeide Jefta tot de oudsten van Gilead:
"Zoo gijlieden mij wederhaalt
om te strijden tegen de kinderen Ammons,
en de HEERE hen voor mijn aangezicht geven zal,
zal ik u dan tot een hoofd zijn?"
10 En de oudsten van Gilead zeiden tot Jefta:
"De HEERE zij toehoorder tusschen ons,
indien wij niet alzóó naar uw woord doen."
11 Alzoo ging Jefta met de oudsten van Gilead,
en het volk stelde hem tot een hoofd en overste over zich;
en Jefta sprak alle zijne woorden voor het aangezicht des HEEREN te Mizpa.
12 Voorts zond Jefta boden tot den koning der kinderen Ammons,
zeggende:
"Wat hebben ik en gij met elkander te doen,
dat gij tot mij gekomen zijt
om tegen mijn land te krijgen?"
13 En de koning der kinderen Ammons zeide tot de boden van Jefta:
"Omdat Israël, als hij uit Egypte optoog,
mijn land genomen heeft,
van de Arnon af
tot aan de Jabbok
en tot aan den Jordaan,
zoo geef mij dat nu weder met vrede."
14 Maar Jefta voer wijders voort
en zond boden tot den koning der kinderen Ammons,
15 en hij zeide tot hem:
"Zoo zegt Jefta:
'Israël heeft het land der Moabieten
en het land der kinderen Ammons niet genomen.
16 Want als zij uit Egypte optogen,
zoo wandelde Israël door de woestijn
tot aan de Schelfzee,
en kwam te Kades,
17 en Israël zond boden tot den koning der Edomieten,
zeggende:
"Laat mij toch door uw land doortrekken";
maar de koning der Edomieten gaf geen gehoor.
En hij zond ook tot den koning der Moabieten,
die óók niet wilde.

- Alzoo bleef Israël in Kades.
- 18 Daarna wandelde hij in de woestijn,
en toog om het land der Edomieten
en het land der Moabieten,
en kwam van den opgang der zon
aan het land der Moabieten,
en zij legerden zich op gene zijde van de Arnon;
maar zij kwamen niet binnen de landpale der Moabieten,
want de Arnon is de landpale der Moabieten.
- 19 Maar Israël zond boden tot Sihon,
den koning der Amorieten,
koning van Hesbon,
en Israël zeide tot hem:
"Laat ons toch door uw land doortrekken
tot aan mijne plaats."
- 20 Doch Sihon betrouwde Israël niet door zijne landpale door te trekken,
maar Sihon verzamelde al zijn volk,
en zij legerden zich te Jahza;
en hij streed tegen Israël.
- 21 En de HEERE de God Israëls gaf Sihon met al zijn volk in Israëls hand,
dat zij hen sloegen;
alzoo nam Israël erfelijk in het gansche land der Amorieten,
die in het land woonden,
- 22 en zij namen erfelijk in de gansche landpale der Amorieten,
van de Arnon af
tot aan de Jabbok,
en van de woestijn
tot aan den Jordaän.
- 23 Zoo heeft nu de HEERE de God Israëls
de Amorieten voor het aangezicht Zijns volks Israëls
uit de bezitting verdreven:
en zoudt gij hunlieder erfgenaam zijn?
- 24 Zoudt gij niet dengene erven,
dien uw God Kamos voor u uit de bezitting verdreef?
Alzoo zullen wij al dengene erven,
dien de HEERE onze God voor ons aangezicht uit de bezitting verdrijft.
- 25 Nu voorts,
zijt gij veel beter dan Balak,
de zoon Zippors,
der Moabieten koning?
Heeft hij ooit met Israël getwist?
Heeft hij ook ooit tegen hen gekrijgd?
- 26 Terwijl Israël **driehonderd** jaar gewoond heeft
in Hesbon en in hare stedekens,
en in Aroër en in hare stedekens,
en in alle de steden,
die aan de zijde van de Arnon zijn:
waarom hebt gij het dan in dien tijd niet gered?
- 27 Ook heb ik tegen u niet gezondigd,
maar gij doet kwalijk met mij,
dat gij tegen mij krijgt:
de HEERE, Die Rechter is,
richte heden tusschen de kinderen Israëls
en tusschen de kinderen Ammons."
- 28 Maar de koning der kinderen Ammons hoorde niet naar de woorden van Jefta,
die hij tot hem gezonden had.

Jefta's gelofte en overwinning:

- 29 Toen kwam de Geest des HEEREN op Jefta,
dat hij Gilead en Manasse doortrok,
want hij trok dóór tot Mizpa in Gilead,
en van Mizpa in Gilead trok hij dóór tot de kinderen Ammons.
- 30 En Jefta beloofde den HEERE eene gelofte,
en zeide:
"Indien Gij de kinderen Ammons ganschelijk in mijne hand zult geven,
31 zoo zal het uitgaande,
dat uit de deur mijns huizes mij tegemoet zal uitgaan,
als ik met vrede van de kinderen Ammons wederkome,
dat zal des HEEREN zijn,
en ik zal het offeren ten brandoffer."
- 32 Alzoo trok Jefta dóór naar de kinderen Ammons
om tegen hen te strijden;
en de HEERE gaf hen in zijne hand;
- 33 en hij sloeg hen van Aroër af,
tot waar gij komt te Minnith, twintig steden,
en tot aan Abel-Keramim,
met eenen zeer grooten slag.
Alzoo werden de kinderen Ammons tenondergebracht
voor het aangezicht der kinderen Israëls.
- 34 Toen nu Jefta te Mizpa bij zijn huis kwam,
zie,
zoo ging zijne dochter uit,
hem tegemoet,
met trommelen
en reien.
Zij nu was alleen,
een ééinig kind,
hij had uit zich *anders* geen zoon of dochter.
- 35 En het geschiedde als hij haar zag,
zoo verscheurde hij zijne kleederen,
en zeide:
"Ach mijne dochter,
gij hebt mij ganschelijk nedergebogen,
en gij zijt onder degenen,
die mij beroeren;
want ik heb mijnen mond opengedaan tot den HEERE,
en ik zal niet kunnen teruggaan."
- 36 En zij zeide tot hem:
"Mijn vader,
hebt gij uwen mond opengedaan tot den HEERE,
doe mij gelijk uit uwen mond gegaan is:
naardien u de HEERE volkomen wraak gegeven heeft van uwe vijanden,
van de kinderen Ammons."
- 37 Voorts zeide zij tot haren vader:
"Laat deze zaak aan mij geschieden:
Laat twee maanden van mij af,
dat ik henenga
en afga tot de bergen,
en bewene mijnen maagdom,
ik
en mijne gezellinnen."
- 38 En hij zeide:
"Ga henen";
en hij liet ze **twee maanden** gaan.
Toen ging zij henen met hare gezellinnen,

- en beweende haren maagdom op de bergen.
39 En het geschiedde te einde van **twee maanden**,
dat zij tot haren vader wederkwam,
die aan haar volbracht zijne gelofte,
die hij beloofd had:
en zij heeft geen man bekend.
Voorts werd het eene gewoonheid in Israël,
40 *dat* de dochteren Israëls van jaar tot jaar henengingen
om de dochter van Jefta den Gileadiet aan te spreken,
vier dagen in het jaar.

12

Jefta strijdt met Efraïm. Zijn dood:

- 1 Toen werden de mannen Efraïms bijeengeroepen,
en trokken over naar het Noorden;
en zij zeiden tot Jefta:
"Waarom zijt gij doorgetogen om te strijden tegen de kinderen Ammons,
en hebt ons niet geroepen om met u te gaan?
Wij zullen uw huis met u met vuur verbranden."
2 En Jefta zeide tot hen:
"Ik en mijn volk waren zeer twistig met de kinderen Ammons;
en ik heb ulieden geroepen,
maar gij hebt mij uit hunne hand niet verlost.
3 Als ik nu zag,
dat gij niet verlostet,
zoo stelde ik mijne ziel in mijne hand,
en toog dóór tot de kinderen Ammons,
en de HEERE gaf hen in mijne hand:
waarom zijt gij dan te dezen dage tot mij opgekomen
om tegen mij te strijden?"
4 En Jefta vergaderde alle mannen van Gilead
en streed met Efraïm;
en de mannen van Gilead sloegen Efraïm,
want de Gileadieten,
zijnde tusschen Efraïm
en tusschen Manasse,
zeiden:
"Gijlieden zijt vluchtelingen van Efraïm."
5 Want de Gileadieten namen den Efraïmieten de veren van den Jordaaf;
en het geschiedde,
als de vluchtelingen van Efraïm zeiden:
"Laat mij overgaan",
zoo zeiden de mannen van Gilead tot hem:
"Zijt gij een Efraïmiet?"
Wanneer hij zeide:
"Neen",
6 zoo zeiden zij tot hen:
"Zeg nu Schibbóleth";
maar hij zeide:
"Sibbóleth",
en kon alzoo niet recht spreken:
zoo grepen zij hem
en versloegen hem aan de veren van den Jordaaf,
dat te dier tijd van Efraïm vielen **tweeënveertigduizend**. [6x7]
7 Jefta nu richtte Israël **zes** jaren,
en Jefta de Gileadiet stierf,
en werd begraven in de steden Gileads.

De richter Ebzan:

- 8 En na hem richtte Israël Ebzan van Bethlehem.
9 En hij had **dertig** zonen;
en hij zond **dertig** dochteren naar buiten,
en bracht **dertig** dochteren van buiten in voor zijne zonen,
en hij richtte Israël **zeven** jaren;
10 toen stierf Ebzan
en werd begraven te Bethlehem.

De richter Elon:

- 11 En na hem richtte Israël Elon de Zebuloniet,
en hij richtte Israël **tien** jaren;
12 en Elon de Zebuloniet stierf,
en werd begraven te Ajalon
in het land van Zebulon.

De richter Abdon:

- 13 En na hem richtte Israël Abdon,
een zoon van Hillel,
de Pirathoniet.
14 En hij had **veertig** zonen
en **dertig** zoonszonen,
rijdende op **zeventig** ezelveulens,
en hij richtte Israël **acht** jaren;
15 toen stierf Abdon,
een zoon van Hillel,
de Pirathoniet,
en hij werd begraven te Pirathon,
in het land Efraïms,
op den berg des Amalekiets.

13

De geboorte van Simson:

- 1 En de kinderen Israëls voeren voort
te doen wat kwaad was in de oogen des HEEREN:
zoo gaf hen de HEERE in de hand der Filistijnen
veertig jaar.
2 En daar was een man van Zora,
uit het geslacht eens Daniets,
wiens naam was Manóah;
en zijne huisvrouw was onvruchtbaar
en baarde niet.
3 En een Engel des HEEREN verscheen aan deze vrouw
en hij zeide tot haar:
"Zie nu,
gij zijt onvruchtbaar
en hebt niet gebaard,
maar gij zult zwanger worden
en eenen zoon baren.
4 Zoo wacht u toch nu,
en drink geen wijn
noch sterken drank,
en eet niets onreins.
5 Want zie,
gij zult zwanger worden,
en eenen zoon baren,

- op wiens hoofd geen scheermes zal komen;
want dat jongskens zal een Nazireër Gods zijn van den *moederschoot* af;
en hij zal beginnen Israël te verlossen uit der Filistijnen hand."
- 6 Toen kwam deze vrouw in,
en sprak tot haren man,
zeggende:
"Daar kwam een man Gods tot mij,
wiens aangezicht was als het aangezicht van een Engel Gods,
zeer vreeselijk;
en ik vraagde hem niet van waar hij was,
en zijnen naam gaf hij mij niet te kennen;
- 7 maar hij zeide tot mij:
'Zie,
gij zult zwanger worden
en eenen zoon baren:
zoo drink nu geen wijn
noch sterken drank,
en eet niets onreins;
want dat jongskens zal een Nazireër Gods zijn van den *moederschoot* af
tot op den dag zijns doods."
- 8 Toen aanbad Manóah den HEERE vuriglijk
en zeide:
"Och HEERE,
dat toch de man Gods,
dien Gij gezonden hebt,
weder tot ons kome,
en ons leere wat wij dat jongskens doen zullen,
dat geboren zal worden."
- 9 En God verhoorde de stem van Manóah,
en de Engel Gods kwam wederom tot de vrouw.
Zij nu zat in het veld,
doch haar man Manóah was niet bij haar.
- 10 Zoo haastte de vrouw
en liep,
en gaf het haren man te kennen,
en zij zeide tot hem:
"Zie,
die man is mij verschenen,
dewelke dien dag tot mij kwam."
- 11 Toen stond Manóah op
en ging zijne huisvrouw na,
en hij kwam tot dien man,
en zeide tot hem:
"Zijt gij die man,
dewelke tot deze vrouw gesproken heeft?"
En hij zeide:
"Ik ben 't."
- 12 Toen zeide Manóah:
"Nu, dat uwe woorden komen;
maar wat zal des jongskens wijze en werk zijn?"
- 13 En de Engel des HEEREN zeide tot Manóah:
"Van alles,
dat ik tot de vrouw gezegd heb,
zal zij zich wachten:
- 14 zij zal niet eten van iets,
dat van den wijnstok des wijns voortkomt,
en wijn en sterken drank zal zij niet drinken,
noch iets onreins eten:

- al wat ik haar geboden heb,
zal zij onderhouden."
- 15 Toen zeide Manóah tot den Engel des HEEREN:
"Laat ons u toch ophouden
en een geitebokje voor uw aangezicht bereiden."
- 16 Maar de Engel des HEEREN zeide tot Manóah:
"Indien gij mij zult ophouden,
ik zal van uw brood niet eten;
en indien gij een brandoffer zult doen,
dat zult gij den HEERE offeren."
Want Manóah wist niet,
dat het een Engel des HEEREN was.
- 17 En Manóah zeide tot den Engel des HEEREN:
"Wat is uw naam,
opdat wij u vereeren,
wanneer uw woord zal komen."
- 18 En de Engel des HEEREN zeide tot hem:
"Waarom vraagt gij dus naar mijnen naam?
Die is toch wonderlijk."
- 19 Toen nam Manóah een geitebokje
en het spijsoffer,
en offerde het op den rotssteen den HEERE.
En hij handelde wonderlijk in *zijn* doen;
en Manóah en zijne huisvrouw zagen toe:
- 20 en het geschiedde als de vlam van het altaar opvoer naar den hemel,
zoo voer de Engel des HEEREN op in de vlam des altaars.
Als Manóah en zijne huisvrouw *dat* zagen,
zoo vielen zij op hunne aangezichten ter aarde.
- 21 En de Engel des HEEREN verscheen niet meer aan Manóah
en aan zijne huisvrouw.
Toen bekende Manóah,
dat het een Engel des HEEREN was,
- 22 en Manóah zeide tot zijne huisvrouw:
"Wij zullen zekerlijk sterven,
omdat wij God gezien hebben."
- 23 Maar zijne huisvrouw zeide tot hem:
"Zoo de HEERE lust had ons te dooden,
Hij had het brandoffer en spijsoffer van onze hand niet aangenomen,
noch ons dit alles getoond,
noch ons om dezen tijd laten hooren *zulks* als dit is."
- 24 Daarna baarde deze vrouw eenen zoon,
en zij noemde zijnen naam Simson;
en dat jongsken werd groot,
en de HEERE zegende het.
- 25 En de Geest des HEEREN begon hem bijwijlen te drijven in het leger van Dan,
tusschen Zora en tusschen Estaol.

14

Simsons huwelijk:

- 1 En Simson ging af naar Timnath,
en gezien hebbende eene vrouw te Timnath,
van de dochteren der Filistijnen,
- 2 zoo ging hij opwaarts
en gaf het zijnen vader en zijner moeder te kennen,
en zeide:
"Ik heb eene vrouw gezien te Timnath,
van de dochteren der Filistijnen:

nu dan,
neemt mij die tot eene vrouw."
3 Maar zijn vader zeide tot hem,
mitsgaders zijne moeder:
"Is er geen vrouw onder de dochteren uwer broederen
en onder al mijn volk,
dat gij henengaat om eene vrouw te nemen van de Filistijnen,
die onbesnedenen?"
En Simson zeide tot zijnen vader:
"Neem mij die,
want zij is bevallig in mijne oogen."
4 Zijn vader nu
en zijne moeder wisten niet,
dat dit van den HEERE was,
dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen:
want de Filistijnen heerschten te dier tijd over Israël.
5 Alzoo ging Simson met zijnen vader en zijne moeder henen af naar Timnath.
Als zij nu kwamen tot aan de wijngaarden van Timnath,
ziedaar een jonge leeuw brullende hem tegemoet.
6 Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem,
dat hij hem vanénscheurde gelijk men een bokje vanénscheurt,
en daar was niets in zijne hand;
doch hij gaf zijnen vader en zijner moeder niet te kennen wat hij gedaan had.
7 En hij kwam af,
en sprak tot de vrouw;
en zij beviel in Simsons oogen.
8 En na *sommige* dagen kwam hij weder om haar te nemen;
toen week hij af om het aas van den leeuw te bezien;
en zie,
een bijenzwerm was in het lichaam van den leeuw,
met honig;
9 en hij nam dien in zijne handen
en ging voort,
al gaande
en etende;
en hij ging tot zijnen vader
en tot zijne moeder,
en gaf hun *daarvan*
en zij aten;
doch hij gaf hun niet te kennen,
dat hij den honig uit het lichaam van den leeuw genomen had.
10 Als nu zijn vader afgekomen was tot die vrouw,
zoo maakte Simson aldaar eene bruiloft,
want alzóó plachten de jongelingen te doen.
11 En het geschiedde, als zij hem zagen,
zoo namen zij **dertig** metgezellen,
die bij hem zouden zijn.
12 Simson dan zeide tot hen:
"Ik zal nu ulieden een raadsel te raden geven;
indien gij mij dat in de **zeven dagen** dezer bruiloft wèl zult verklaren
en uitvinden,
zoo zal ik ulieden geven **dertig** fijne lijnwaadskleederen
en **dertig** wisselkleederen:
13 en indien gij het mij niet zult kunnen verklaren,
zoo zult gijlieden mij geven **dertig** fijne lijnwaadskleederen
en **dertig** wisselkleederen."
En zij zeiden tot hem:
"Geef uw raadsel te raden

- en laat het ons hooren."
- 14 En hij zeide tot hen:
"Spijs ging uit van den eter,
en zoetigheid ging uit van den sterke."
En zij konden dat raadsel in **drie** dagen niet verklaren.
- 15 Daarna geschiedde het op den **zevenden** dag,
dat zij tot Simsons huisvrouw zeiden:
"Overreed uwen man,
dat hij ons dat raadsel verklare,
opdat wij niet misschien u en uws vaders huis met vuur verbranden.
Hebt gijlieden ons genoodigd om het onze te bezitten?
Is het zoo niet?"
- 16 En Simsons huisvrouw weende voor hem
en zeide:
"Gij haat mij maar
en hebt mij niet lief;
gij hebt den kinderen mijns volks een raadsel te raden gegeven,
en hebt het mij niet verklaard."
En hij zeide tot haar:
"Zie,
ik heb het mijnen vader en mijner moeder niet verklaard,
zoude ik het u dan verklaren?"
- 17 En zij weende voor hem op den **zevenden** der dagen
in dewelke zij deze bruiloft hadden;
zoo geschiedde het op den **zevenden** dag,
dat hij het haar verklaarde,
want zij perste hem,
en zij verklaarde dat raadsel den kinderen haars volks.
- 18 Toen zeiden de mannen der stad tot hem op den **zevenden** dag,
eer de zon onderging:
"Wat is zoeter dan honig,
en wat is sterker dan een leeuw?"
En hij zeide tot hen:
"Zoo gij met mijn kalf niet hadt geploegd,
gij zoudt mijn raadsel niet hebben uitgevonden."
- 19 Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem,
en hij ging af naar de Askelonieten
en sloeg van hen **dertig** man;
en hij nam hun gewaad,
en gaf de wisselkleederen dengenen,
die dat raadsel verklaard hadden.
Doch zijn toorn ontstak,
en hij ging op in zijns vaders huis.
- 20 En Simsons huisvrouw werd zijns metgezels,
die hem vergezelschap had.

15

Simsons wraak. Zijn daden tegen de Filistijnen:

- 1 En het geschiedde na *sommige* dagen,
in de dagen des tarweoogstes,
dat Simson zijne huisvrouw bezocht met een geitebokje,
en hij zeide:
"Laat mij tot mijne huisvrouw ingaan in de kamer";
maar haar vader liet hem niet toe in te gaan;
- 2 want haar vader zeide:
"Ik sprak zeker,
dat gij haar ganschelijk haattet,

- zoo hebt ik ze uwen metgezel gegeven.
Is niet hare kleinste zuster schooner dan zij?
Laat ze u toch zijn in plaats van haar."
- 3 Toen zeide Simson van henlieden:
"Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen,
wanneer ik aan hen kwaad doe."
- 4 En Simson ging henen
en ving **driehonderd** vossen;
en hij nam fakkelen,
en keerde staart aan staart,
en deed eene fakkel tusschen twee staarten in het midden;
- 5 en hij stak de fakkelen aan met vuur,
en liet ze loopen in het staande koren der Filistijnen;
en hij stak in brand zoowel de korenhoopen
als het staande koren,
zelfs tot de wijngaarden *en* olijfboomen toe.
- 6 Toen zeiden de Filistijnen:
"Wie heeft dit gedaan?"
En men zeide:
"Simson,
de schoonzoon van den Timniet,
omdat hij zijne huisvrouw heeft genomen
en heeft ze zijnen metgezel gegeven."
Toen kwamen de Filistijnen op
en verbrandden haar
en haren vader met vuur.
- 7 Toen zeide Simson tot hen:
"Zoudt gij alzóó doen?
Zeker, als ik mij aan u gewroken heb,
zoo zal ik daarna ophouden."
- 8 En hij sloeg hen,
den schenkel en de heup,
met eenen grooten slag;
en hij ging af,
en woonde op de hoogte van den rots Etam.
- 9 Toen togen de Filistijnen op
en legerden zich tegen Juda,
en breidden zich uit in Lechi.
- 10 En de mannen van Juda zeiden:
"Waarom zijt gijlieden tegen ons opgetogen?"
En zij zeiden:
"Wij zijn opgetogen om Simson te binden,
om hem te doen
gelijk hij ons gedaan heeft."
- 11 Toen kwamen **drieduizend** mannen áf uit Juda tot het hol der rots Etam,
en zeiden tot Simson:
"Wist gij niet,
dat de Filistijnen over ons heerschen?
Waarom hebt gij ons dan dit gedaan?"
En hij zeide tot hen:
"Gelijk zij mij gedaan hebben,
alzóó heb ik hunlieden gedaan."
- 12 En zij zeiden tot hem:
"Wij zijn afgekomen
om u te binden,
om u over te geven in de hand der Filistijnen."
Toen zeide Simson tot hen:
"Zweert mij,

- dat gijlieden op mij niet zult aanvallen."
- 13 En zij spraken tot hem,
zeggende:
"Neen,
maar wij zullen u wèl binden,
en u in hunlieder hand overgeven;
doch wij zullen u geenszins dooden."
En zij bonden hem met twee nieuwe touwen,
en voerden hem op van de rots.
- 14 Als hij kwam te Lechi,
zoo juichten de Filistijnen hem tegemoet;
maar de Geest des HEEREN werd vaardig over hem;
en de touwen, die aan zijne armen waren,
werden als linnen draden,
die van het vuur gebrand zijn,
en zijne banden versmolten van zijne handen;
- 15 en hij vond een vochtige ezelskinnebakken
en hij strekte zijne hand uit
en nam het,
en sloeg daarmee **duizend** man.
- 16 Toen zeide Simson:
"Met een ezelskinnebakken **eenen** hoop,
twee hoopen,
met een ezelskinnebakken heb ik **duizend** man geslagen."
- 17 En het geschiedde als hij geëindigd had te spreken,
zoo wierp hij het kinnebakken uit zijne hand,
en hij noemde die plaats Ramath-Lechi.
- 18 Als hem nu zeer dorstte,
zoo riep hij tot den HEERE
en zeide:
"Gij hebt door de hand uws knechts dit groote heil gegeven;
zoude ik dan nu van dorst sterven,
en vallen in de hand dezer onbesnedenen?"
- 19 Toen kloofde God de holle plaats, die in Lechi is,
en er ging water uit van dezelve,
en hij dronk.
Toen kwam zijn geest weder
en hij werd levendig.
Daarom noemde hij haren naam de fontein des aanroepers,
die in Lechi is tot op dezen dag.
- 20 En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen **twintig** jaar.

16

Simson te Gaza:

- 1 Simson nu ging henen naar Gaza,
en hij zag aldaar eene vrouw,
die eene hoer was,
en hij ging tot haar in.
- 2 Toen werd den Gazieten gezegd:
"Simson is hier ingekomen";
zoo gingen zij rondom,
en leiden hem den ganschen nacht lagen in de stadspoort,
doch zij hielden zich den ganschen nacht stil,
zeggende:
"Tot aan het morgenlicht,
dan zullen wij hem dooden."
- 3 Maar Simson lag tot middernacht toe:

toen stond hij op te middernacht,
en hij greep de deuren der stadspoort met de beide posten,
en nam ze weg met den grendelboom,
en leide ze op zijne schouderen,
en droeg ze opwaarts op de hoogte des bergs,
die in het gezicht van Hebron is.

Simson en Delila:

- 4 En het geschiedde daarna,
dat hij eene vrouw lief kreeg aan de beek Sorek,
welker naam was Delila.
- 5 Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op,
en zij zeiden tot haar:
"Overreed hem,
en zie waarin zijne groote kracht zij,
en waarmede wij hem zouden machtig worden
en hem binden om hem te plagen;
zoo zullen wij u geven een iegelijk **duizend en honderd** zilverlingen."
- 6 Delila dan zeide tot Simson: [1]
"Verklaar mij toch,
waarin uwe groote kracht zij,
en waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden,
dat men u plage."
- 7 En Simson zeide tot haar:
"Indien zij mij bonden met **zeven** versche zeelen,
die niet verdroogd zijn,
zoo zoude ik zwak worden
en wezen als een ander mensch."
- 8 Toen brachten de vorsten der Filistijnen tot haar op
zeven versche zeelen,
die niet verdroogd waren,
en zij bond hem daarmede.
- 9 De achterlage nu zat bij haar in eene kamer.
Zoo zeide zij tot hem:
"De Filistijnen over u, Simson!"
Toen verbrak hij de zeelen,
gelijk als een snoertje van grof vlas verbroken wordt,
als het vuur ruikt.
Alzoo werd zijne kracht niet bekend.
- 10 Toen zeide Delila tot Simson: [2]
"Zie,
gij hebt met mij gespot
en leugenen tot mij gesproken:
verklaar mij toch nu waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden."
- 11 En hij zeide tot haar:
"Indien zij mij vastbonden met nieuwe touwen,
met welke geen werk gedaan is,
zoo zoude ik zwak worden
en wezen als een ander mensch."
- 12 Toen nam Delila nieuwe touwen
en bond hem daarmede,
en zeide tot hem:
"De Filistijnen over u, Simson";
(de achterlage nu was zittende in eene kamer);
toen verbrak hij ze van zijne armen als een draad.
- 13 En Delila zeide tot Simson: [3]
"Tot hiertoe hebt gij met mij gespot
en leugenen tot mij gesproken:

- verklaar mij *toch nu* waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden."
 En hij zeide tot haar:
 "Indien gij de **zeven** haarlokken mijns hoofds vlocht aan eenen weversboom."
- 14 En zij maakte ze vast met eene pin,
 en zeide tot hem:
 "De Filistijnen over u, Simson!"
 Toen waakte hij op uit zijnen slaap
 en nam weg de pin der gevlochten *haarlokken* en den weversboom.
- 15 Toen zeide zij tot hem: [4]
 "Hoe zult gij zeggen:
 'Ik heb u lief',
 daar uw hart niet met mij is?
 Gij hebt nu **driemaal** met mij gespot,
 en mij niet verklaard, waarin uwe groote kracht zij."
- 16 En het geschiedde als zij hem alle dagen met hare woorden perste
 en hem moeielijk viel,
 dat zijne ziel verdrietig werd tot stervens toe,
 zoo verklaarde hij haar zijn gansche hart,
 en zeide tot haar:
 "Daar is nooit een scheermes op mijn hoofd gekomen,
 want ik ben een Nazireër Gods van mijner moeder schoot af:
 indien ik geschoren werd,
 zoo zoude mijn kracht van mij wijken,
 en ik zoude zwak worden
 en wezen als alle de menschen."
- 18 Als nu Delila zag,
 dat hij haar zijn gansche hart verklaard had,
 zoo zond hij henen
 en riep de vorsten der Filistijnen,
 zeggende:
 "Komt ditmaal òp,
 want hij heeft mij zijn gansche hart verklaard."
 En de vorsten der Filistijnen kwamen tot haar òp,
 en brachten het geld in hunne hand.
- 19 Toen deed zij hem slapen op hare knieën,
 en riep eenen man
 en liet hem de **zeven** haarlokken zijns hoofds afscheren,
 en zij begon hem te plagen;
 en zijne kracht week van hem;
- 20 en zij zeide:
 "De Filistijnen over u, Simson!"
 En hij ontwaakte uit zijnen slaap,
 en zeide:
 "Ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen,
 en mij uitschudden";
 want hij wist niet,
 dat de HEERE van hem geweken was.
- 21 Toen grepen hem de Filistijnen
 en groeven zijne oogen uit;
 en zij voerden hem af naar Gaza,
 en bonden hem met **twee** koperen ketenen,
 en hij was malende in het gevangenhuis.

Simsons dood:

- 22 En het haar zijns hoofds begon *weder* te wassen
 gelijk toen hij geschoren werd.
- 23 Toen verzamelden zich de vorsten der Filistijnen
 om hunnen God Dagon een groot offer te offeren;

- en tot vroolijkheid;
en zij zeiden:
"Onze God heeft onzen vijand Simson in onze hand gegeven."
24 Desgelijks als hem het volk zag,
loofden zij hunnen god,
want zij zeiden:
"Onze god heeft in onze hand gegeven onzen vijand,
en die ons land verwoestte
en die onzer verslagenen velen maakte."
25 En het geschiedde als hun hart vroolijk was,
dat zij zeiden:
"Roept Simson,
dat hij voor ons spele."
En zij riepen Simson uit het gevangenhuis,
en hij speelde voor hunne aangezichten,
en zij deden hem staan tusschen de pilaren.
26 Toen zeide Simson tot den jongen,
die hem bij de hand hield:
"Laat mij gaan,
dat ik de pilaren betaste op dewelke het huis gevestigd is,
dat ik daaraan leune."
27 Het huis nu was vol mannen en vrouwen,
ook waren daar alle de vorsten der Filistijnen;
en op het dak waren **omtrent drieduizend** mannen en vrouwen,
die toezagen,
als Simson speelde.
28 Toen riep Simson tot den HEERE
en zeide:
"Heere, HEERE, gedenk toch mijner,
en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God,
dat ik mij met ééne wraak voor mijne twee oogen aan de Filistijnen wreke."
29 En Simson vatte de **twee** middelste pilaren,
op welke het huis was gevestigd
en waarop het steunde,
den éénen met zijne rechterhand
en den anderen met zijne linkerhand;
30 en Simson zeide:
"Mijne ziel sterve met de Filistijnen";
en hij boog zich met kracht,
en het huis viel op de vorsten
en op al het volk, dat daarin was;
en der dooden,
die hij in zijn sterven gedood heeft,
waren meer dan die hij in zijn leven gedood had.
31 Toen kwamen zijne broeders af,
en zijns vaders gansche huis,
en namen hem op,
en brachten *hem* opwaarts,
en begroeven hem tusschen Zora
en tusschen Estaol,
in het graf zijns vaders Manóah.
Hij nu had Israël gericht **twintig** jaar.

17

Micha en zijn afgod:

- 1 En daar was een man van het gebergte Efraïms,
wiens naam was Micha;

- 2 die zeide tot zijne moeder:
"De **duizend en honderd** zilverlingen,
die u ontnomen zijn,
om dewelke gij gevloekt hebt
en ook voor mijne ooren gesproken hebt,
zie,
dat geld is bij mij:
ik heb dat genomen."
Toen zeide zijne moeder:
"Gezegend zij mijn zoon den HEERE."
3 Alzoo gaf hij zijner moeder de **duizend en honderd** zilverlingen weder.
Doch zijne moeder zeide:
"Ik heb dat geld den HEERE ganschelijk geheiligd van mijne hand,
voor mijnen zoon,
om een gesneden beeld
en een gegoten beeld te maken;
zoo zal ik het u nu wedergeven."
4 Maar hij gaf dat geld aan zijne moeder weder.
En zijne moeder nam **tweehonderd** zilverlingen
en gaf ze den goudsmid:
die maakte daarvan een gesneden beeld
en een gegoten beeld;
dat was in het huis van Micha.
5 En de man Micha had een godshuis,
en hij maakte eenen Efod en terafim,
en vulde de hand van éénen uit zijne zonen,
dat hij hem tot een priester ware.
6 In die dagen was er geen koning in Israël:
een iegelijk deed wat recht was in zijne oogen.
7 Nu was er een jongeling van Bethlehem-Juda,
van het geslacht van Juda;
deze was een Leviet,
en verkeerde aldaar als vreemdeling.
8 En deze man was uit die stad, uit Bethlehem-Juda, getogen,
om te verkeeren waar hij *gelegenheid* zoude vinden.
Als hij nu kwam aan het gebergte Efraïms,
tot aan het huis van Micha,
om zijnen weg te gaan,
9 zoo zeide Micha tot hem:
"Van waar komt gij?"
En hij zeide tot hem:
"Ik ben een Leviet van Bethlehem-Juda,
en ik wandel om te verkeeren waar ik *gelegenheid* zal vinden."
10 Toen zeide Micha tot hem:
"Blijf bij mij,
en wees mij tot eenen vader
en tot eenen priester;
en ik zal u jaarlijks geven **tien** zilverlingen
en een stel kleederen
en uwen leeftocht."
Alzoo ging de Leviet *met hem*,
11 en de Leviet bewilligde bij dien man te blijven;
en de jongeling was hem als een van zijne zonen.
12 En Micha vulde de hand des Leviets,
dat hij hem tot eenen priester werd;
alzoo was hij in het huis van Micha.
13 Toen zeide Micha:
"Nu weet ik,

dat de HEERE mij weldoen zal,
omdat ik dezen Leviet tot een priester heb."

18

De stam van Dan steelt Micha's afgod:

- 1 In die dagen was er geen koning in Israël;
en in diezelfde dagen zocht de stam der Daniëten voor zich
eene erfenis om te wonen,
want hun was tot op dien dag onder de stammen Israëls
niet *genoegzaam* ter erfenis toegevallen.
- 2 Zoo zonden de kinderen van Dan uit hun geslacht **vijf** mannen uit hunne einden,
mannen, die strijdbaar waren,
van Zora en van Estaol,
om het land te verspieden
en dat te doorzoeken;
en zij zeiden tot hen:
"Gaat,
doorzoekt het land."
En zij kwamen aan het gebergte Efraïms
tot aan het huis van Micha,
en vernachtten aldaar.
- 3 Zijnde bij het huis van Micha,
zoo kenden zij de stem des jongelings des Leviets,
en zij weken daarhenen
en zeiden tot hem:
"Wie heeft u hier gebracht,
en wat doet gij alhier
en wat hebt gij hier?"
- 4 En hij zeide tot hen:
"Zóó en zóó heeft Micha mij gedaan,
en hij heeft mij gehoord,
en ik ben hem tot een priester."
- 5 Toen zeiden zij tot hem:
"Vraag toch God,
dat wij mogen weten of onze weg,
op welken wij wandelen,
voorspoedig zal zijn."
- 6 En de priester zeide tot hen:
"Gaat in vrede;
uw weg, welken gij zult henentrekken, is vóór den HEERE."
- 7 Toen gingen die **vijf** mannen henen
en kwamen te Laïs:
en zij zagen het volk,
hetwelk in derzelver midden was,
zijnde gelegen in zekerheid,
naar de wijze der Sidoniërs,
stil en zeker zijnde,
en daar was geen erfheer,
die *iemand* om eenige zaak schande aandeed in dat land;
ook waren zij verre van de Sidoniërs,
en hadden niets te doen met eenig mensch.
- 8 En zij kwamen tot hunne broederen te Zora en te Estaol,
en hunne broederen zeiden tot hen:
"Wat *zegt* gijlieden?"
- 9 En zij zeiden:
"Maakt u op
en laat ons tot hen optrekken,

- want wij hebben dat land gezien,
en zie,
het is zeer goed:
zoudt gij dan stille zijn?
Weest niet lui om te trekken,
dat gij henen inkomt om dat land in erfelijke bezitting te nemen;
10 (als gij daarhenen komt,
zoo zult gij komen tot een zorgeloos volk,
en dat land is wijd van ruimte);
want God heeft het in uwe hand gegeven,
eene plaats, alwaar geen gebrek is van eenig ding,
dat op de aarde is."
- 11 Toen reisden van daar uit het geslacht der Danieten,
van Zora en van Estaol,
zeshonderd man,
aangegord met krijgswapenen.
- 12 En zij togen op
en legerden zich bij Kirjath-Jearim in Juda;
daarom noemden zij deze plaats:
Machané-Dan,
tot op dezen dag;
zie,
het is achter Kirjath-Jearim.
- 13 En van daar togen zij dóór naar het gebergte Efraïms,
en zij kwamen tot aan het huis van Micha.
- 14 Toen antwoordden de **vijf** mannen,
die gegaan waren om het land van Laïs te verspieden,
en zeiden tot hunne broederen:
"Weet gijlieden ook,
dat in die huizen een efod is,
een terafim
en een gesneden en een gegoten beeld?
Zoo weet nu wat u te doen zij."
- 15 Toen weken zij daarhenen,
en kwamen aan het huis des jongelings, des Leviets,
ten huize van Micha,
en zij vraagden hem naar vrede.
- 16 En de **zeshonderd** mannen,
die van de kinderen van Dan waren,
met hunne krijgswapenen aangegord,
bleven staan aan de deur van de poort;
17 maar de **vijf** mannen,
die gegaan waren om het land te verspieden,
gingen op,
kwamen daarhenen in,
en namen weg het gesneden beeld
en den efod
en de terafim
en het gegoten beeld;
de priester nu bleef staan aan de deur van de poort
met de **zeshonderd** mannen,
die met krijgswapenen aangegord waren.
- 18 Als die nu ten huize van Micha waren ingegaan,
en het gesneden beeld,
den efod
en de terafim
en het gegoten beeld weggenomen hadden,
zoo zeide de priester tot hen:

19 "Wat doet gijlieden?"
En zij zeiden tot hem:
"Zwijg,
leg uwe hand op uwen mond,
en ga met ons,
en wees ons tot een vader
en tot een priester:
is het beter,
dat gij een priester zijt voor ééns mans huis,
of dat gij priester zijt voor eenen stam en een geslacht in Israël?"

20 Toen werd het hart des priesters vroolijk,
en hij nam den efod
en de terafim
en het gesneden beeld,
en hij kwam in het midden des volks.

21 Alzoo keerden zij zich
en togen voort;
en zij stelden de kinderkens
en het vee
en de bagage vóór zich.

22 Als zij nu verre van Micha's huis gekomen waren,
zoo werden de mannen,
zijnde in de huizen, die bij het huis van Micha waren, bijéengeropen,
en zij achterhaalden de kinderen van Dan;

23 en zij riepen de kinderen van Dan na,
dewelke hun aangezicht omkeerden
en zeiden tot Micha:
"Wat is u,
dat gij bijeengeropen zijt?"

24 Toen zeide hij:
"Gijlieden hebt mijne goden,
die ik gemaakt had,
weggenomen,
mitsgaders den priester,
en zijt weggegaan;
wat heb ik nu meer?
Wat is het dan, dat gij tot mij zegt:
'Wat is u?'"

25 Maar de kinderen van Dan zeiden tot hem:
"Laat uwe stem bij ons niet hooren,
opdat niet misschien mannen van bitteren gemoede op u aanvallen,
en gij uw leven verliest
en het leven uws huizes."

26 Alzoo gingen de kinderen van Dan huns weegs;
en Micha, ziende, dat zij sterker waren dan hij,
zoo keerde hij om
en kwam weder tot zijn huis.

27 Zij dan namen wat Micha gemaakt had,
en den priester, dien hij gehad had,
en kwamen te Laïs,
tot een stil en zeker volk,
en sloegen hen met de scherpste des zwaards,
en de stad verbrandden zij met vuur;

28 en daar was niemand, die hen verlostte,
want zij was verre van Sidon,
en zij hadden niets met eenigen mensch te doen;
en zij lag in het dal, dat bij Beth-Rehob is.
Daarna herbouwden zij de stad

- 29 en woonden daarin,
en zij noemden den naam der stad Dan,
naar den naam van hunnen vader Dan,
die aan Israël geboren was,
hoewel de naam dezer stad te voren Laïs was.
- 30 En de kinderen van Dan richtten voor zich dat gesneden beeld op;
en Jonathan, de zoon Gersoms, des zoons van Manasse,
hij en zijne zonen waren priesters voor den stam der Danieten,
tot den dag toe,
dat het land gevankelijk is weggevoerd.
- 31 Alzoo stelden zij onder zich het gesneden beeld van Micha,
dat hij gemaakt had,
alle de dagen,
dat het huis Gods te Silo was.

19

De gruweldaad van Gibea:

- 1 Het geschiedde ook in die dagen,
als er geen koning was in Israël,
dat er een Levietisch man was,
verkeerende als vreemdeling aan de zijden van het gebergte Efraïms,
die zich eene vrouw, een bijwijf, nam van Bethlehem-Juda.
- 2 Maar zijn bijwijf hoereerde, bij hem zijnde,
en toog van hem weg naar haars vaders huis te Bethlehem-Juda;
en zij was aldaar eenige dagen,
te weten vier maanden.
- 3 En haar man maakte zich op
en toog haar na,
om naar haar hart te spreken,
om haar weder te halen;
en zijn jongen was bij hem,
en een paar ezels.
En zij bracht hem in het huis haars vaders;
en als de vader van de jonge vrouw hem zag,
werd hij vroolijk over zijne ontmoeting.
- 4 En zijn schoonvader,
de vader van de jonge vrouw, behield hem, [1]
dat hij **drie** dagen bij hem bleef;
en zij aten
en dronken
en vernachtten aldaar.
- 5 Op den **vierden** dag nu geschiedde het, [2]
dat zij des morgens vroeg op waren,
en hij opstond om weg te trekken,
toen zeide de vader van de jonge vrouw tot zijnen schoonzoon:
"Sterk uw hart met eene bete broods,
en daarna zult gijlieden wegtrekken."
- 6 Zoo zaten zij neder,
en zij beiden aten te zamen
en dronken.
Toen zeide de vader van de jonge vrouw tot den man:
"Bewillig toch
en vernacht,
en laat uw hart vroolijk zijn."
- 7 Maar de man stond op om weg te trekken.
Toen drong hem zijn schoonvader,
dat hij aldaar wederom vernachtte.

- 8 Als hij op den **vijfden** dag des morgens vroeg op was [3]
om weg te trekken,
zoo zeide de vader van de jonge vrouw:
"Sterk toch uw hart."
En zij vertoefden,
totdat de dag zich neigde,
en zij beiden aten *te zamen*.
- 9 Toen maakte zich de man op om weg te trekken,
hij
en zijn bijwif
en zijn jongen;
en zijn schoonvader,
de vader van de jonge vrouw,
zeide:
"Zie toch,
de dag heeft afgenomen,
dat het avond zal worden,
vernacht toch:
zie de dag legt zich,
vernacht hier,
en laat uw hart vroolijk zijn,
en maakt u morgen vroeg op uws weegs,
en ga naar uwe tent."
- 10 Doch de man wilde niet vernachten,
maar stond op
en trok weg,
en kwam tot tegenover Jebus,
(dat is Jeruzalem),
en met hem het paar gezadelde ezels;
ook was zijn bijwif met hem.
- 11 Als zij nu bij Jebus waren,
zoo was de dag zeer gedaald;
en de jongen zeide tot zijnen heer:
"Trek toch voort,
en laat ons in deze stad der Jebusieten wijken
en daarin vernachten."
- 12 Maar zijn heer zeide tot hem:
"Wij zullen herwaarts niet wijken tot eene vreemde stad,
die niet is van de kinderen Israëls,
maar wij zullen voorttrekken tot Gibeá toe."
- 13 Voorts zeide hij tot zijnen jongen:
"Ga voort,
dat wij tot eene van die plaatsen naderen,
en te Gibeá of te Rama vernachten."
- 14 Alzoo togen zij voort
en wandelden;
en de zon ging hun onder bij Gibeá,
hetwelk Benjamins is.
- 15 En zij weken daarhenen,
dat zij inkwamen om in Gibeá te vernachten.
Toen hij nu inkwam,
zat hij neder in eene straat der stad,
want er was niemand,
die hen in huis nam
om te vernachten.
- 16 En zie,
een oud man kwam van zijn werk van het veld in den avond;
welke man óók was van het gebergte Efraïms,

doch als vreemdeling verkeerende te Gibeā:
 maar de lieden dezer plaats waren Benjaminieten.

17 Als hij nu zijne oogen ophief,
 zoo zag hij dien reizenden man op de straat der stad,
 en de oude man zeide:
 "Waar trekt gij henen
 en van waar komt gij?"

18 En hij zeide tot hem:
 "Wij trekken *dóór* van Bethlehem-Juda
 tot aan de zijden van het gebergte Efraïms,
 van waar ik ben;
 en was ik naar Bethlehem-Juda getogen,
 maar ik trek *nu* naar het huis des HEEREN;
 en daar is niemand, die mij in huis neemt;
 19 daar toch onze ezels zoowel stroo als voeder hebben,
 en er ook brood en wijn is voor mij,
 en voor uwe dienstmaagd,
 en voor den jongen, *die* bij uwe knechten is:
 daar is geens dings gebrek."

20 Toen zeide de oude man:
 "Vrede zij u;
 al wat u ontbreekt is toch bij mij;
 alleenlijk vernacht niet op de straat."

21 En hij bracht hem in zijn huis,
 en gaf den ezels voeder.
 En hunne voeten gewasschen hebbende
 zoo aten
 en dronken zij.

22 Toen zij nu hun hart vroolijk maakten,
 zie,
 zoo omringden de mannen van die stad
 (mannen, die Belialskinderen waren)
 het huis,
 kloppende op de deur;
 en zij spraken tot den ouden man,
 den heer des huizes,
 zeggende:
 "Breng den man,
 die in uw huis gekomen is uit,
 opdat wij hem bekennen."

23 En de man,
 de heer des huizes,
 ging tot hen uit
 en zeide tot hen:
 "Niet, mijne broeders,
 doet toch *zoo* kwalijk niet,
 naardien deze man in mijn huis gekomen is,
 zoo doet zulke dwaasheid niet.

24 Zie,
 mijne dochter, die maagd is,
 en zijn bijwif,
 die zal ik nu uitbrengen,
 dat gij die schendt
 en haar doet wat goed is in uwe oogen;
 maar doet aan dezen man zulk een dwaas ding niet."

25 Maar de mannen wilden naar hem niet hooren.
 Toen greep de man zijn bijwif
 en bracht haar uit tot hen daarbuiten;

- en zij bekenden haar
en waren met haar bezig den ganschen nacht
tot aan den morgen,
en lieten haar gaan,
als de dageraad oprees.
- 26 En deze vrouw kwam tegen het aanbreken des morgenstonds,
en viel neder voor de deur van het huis des mans,
waarin haar heer was,
totdat het licht werd.
- 27 Als nu haar heer des morgens opstond
en de deuren van het huis opendeed,
en uitging om zijns weegs te gaan,
zie,
zoo lag de vrouw,
zijn bijwif,
aan de deur van het huis,
en hare handen op den dorpel.
- 28 En hij zeide tot haar:
"Sta op
en laat ons trekken":
maar niemand antwoordde.
Toen nam hij haar op den ezel,
en de man maakte zich op
en toog naar zijne plaats.
- 29 Als hij nu in zijn huis kwam,
zoo nam hij een mes,
en greep zijn bijwif,
en deelde haar met hare beenderen in **twalf** stukken,
en hij zond ze in alle landpalen Israëls.
- 30 En het geschiedde,
dat al wie dat zag,
zeide:
"Zulks is niet geschied
noch gezien van dien dag af,
dat de kinderen Israëls uit Egypteland zijn opgetogen,
tot op dezen dag:
stelt uw *hart* daarop,
geeft raad
en spreekt."

20

Wraakneming op den stam van Benjamin:

- 1 Toen togen alle kinderen Israëls uit,
en de vergadering verzamelde zich als een éénig man van Dan af
tot aan Ber-Séba toe,
ook het land Gileads,
tot den HEERE te Mizpa.
- 2 En *uit* de hoeken des ganschen volks stelden zich alle de stammen Israëls
in de vergadering van Gods volk,
vierhonderdduizend man te voet,
die het zwaard uittrokken,
- 3 (de kinderen Benjamins nu hoorden,
dat de kinderen Israëls opgetogen waren naar Mizpa)
en de kinderen Israëls zeiden:
"Spreekt,
hoe is dit kwaad geschied?"
- 4 Toen antwoordde de Levietische man,

de man van de vrouw, die gedood was,
en zeide:
"Ik kwam met mijn bijwif te Gibeā,
hetwelk Benjamins is,
om te vernachten;
5 en de burgers van Gibeā maakten zich tegen mij op,
en omringden tegen mij het huis bij nacht:
zij dachten mij te dooden,
en mijn bijwif hebben zij geschonden,
dat zij gestorven is.
6 Toen greep ik mijn bijwif,
en deelde haar,
en zond haar in het gansche land der erfenis Israëls,
omdat zij eene schandelijke daad en dwaasheid in Israël gedaan hadden.
7 Zie,
gij allen zijt kinderen Israëls,
geeft hier voor ulieden woord en raad."
8 Toen maakte zich al het volk op als een éénig man,
zeggende:
"Wij zullen niet gaan een ieder naar zijne tent
noch wijken een ieder naar zijn huis,
9 maar nu, dit is de zaak, die wij aan Gibeā zullen doen,
tegen haar bij het lot:
10 en wij zullen **tien** mannen nemen **van honderd**,
van alle stammen Israëls,
en **honderd van duizend**,
en **duizend van tienduizend**,
om teerkost te nemen voor het volk,
opdat zij komende te Gibeā Benjamins,
daaraan doen naar al de dwaasheid,
die zij in Israël gedaan heeft."
11 Alzoo werden alle mannen Israëls verzameld tot deze stad,
verbonden als een éénig man.
12 En de stammen Israëls zonden mannen door den ganschen stam van Benjamin,
zeggende:
"Wat voor een kwaad is dit,
dat onder ulieden geschied is?
13 Zoo geeft nu die mannen,
die kinderen Belials,
die te Gibeā zijn,
dat wij hen dooden,
en het kwaad uit Israël wegdoen."
Doch de *kinderen* Benjamins wilden niet hooren naar de stem hunner broederen,
de kinderen Israëls,
14 maar de kinderen Benjamins verzamelden zich uit de steden naar Gibeā,
om uit te trekken ten strijde tegen de kinderen Israëls.
15 En de kinderen Benjamins werden te dien dage geteld uit de steden
zesentwintigduizend mannen, die het zwaard uittrokken,
behalve dat de inwoners van Gibeā geteld werden,
zevenhonderd uitgelezen mannen.
16 Onder al dit volk waren **zevenhonderd** uitgelezen mannen,
welke linksch waren:
deze allen slingerden met eenen steen op een haar,
dat het hun niet miste.
17 En de mannen Israëls werden geteld,
behalve Benjamin,
vierhonderdduizend mannen, [40 x 10.000]
die het zwaard uittrokken:

- deze allen waren mannen van oorlog.
- 18 En de kinderen Israëls maakten zich op
en togen opwaarts tot het huis Gods,
en vraagden God,
en zeiden:
"Wie zal onder ons het eerst optrekken ten strijde
tegen de kinderen Benjamins?"
En de HEERE zeide:
"Juda het eerst."
- 19 Alzoo maakten zich de kinderen Israëls in den morgenstond op,
en legerden zich tegen Gibeä.
- 20 En de mannen Israëls togen uit ten strijde tegen Benjamin;
voorts schikten de mannen Israëls den strijd tegen hen bij Gibeä.
- 21 Toen togen de kinderen Benjamins uit van Gibeä,
en zij vernielden ter aarde op dien dag van Israël **tweeëntwintigduizend** man.
- 22 Doch het volk versterkte zich,
te weten de mannen Israëls,
en zij beschikten den strijd wederom ter plaatse,
waar zij *dien* den vorigen dag beschikt hadden.
- 23 En de kinderen Israëls togen op
en weenden voor het aangezicht des HEEREN tot op den avond,
en vraagden den HEERE,
zeggende:
"Zal ik weder genaken ten strijde tegen de kinderen Benjamins mijns broeders?"
En de HEERE zeide:
"Trekt tegen hem op."
- 24 Zoo naderden de kinderen Israëls tot de kinderen Benjamins des anderen daags;
25 en die van Benjamin trokken uit,
hun tegemoet uit Gibeä op den tweeden dag,
en velden van de kinderen Israëls nog **achttienduizend** man neder ter aarde: [22.000+18.000=40.000]
alle die trokken het zwaard uit.
- 26 Toen togen alle kinderen Israëls
en al het volk op,
en kwamen ten huize Gods
en weenden,
en bleven aldaar voor het aangezicht des HEEREN,
en vastten dien dag tot aan den avond;
en zij offerden brandofferen
en dankofferen voor het aangezicht des HEEREN.
- 27 En de kinderen Israëls vraagden den HEERE,
want aldaar was de ark des verbonds Gods in die dagen.
- 28 En Pinehas,
de zoon Eleazars,
des zoons Aärons,
stond voor Zijn aangezicht in die dagen,
zeggende:
"Zal ik nog meer uittrekken ten strijde tegen de kinderen Benjamins mijns broeders,
of zal ik ophouden?"
En de HEERE zeide:
"Trekt op,
want morgen zal ik hem in uwe hand geven."
- 29 Toen bestelde Israël achterlagen op Gibeä rondom.
- 30 En de kinderen Israëls togen op aan den **derden** dag tegen de kinderen Benjamins,
en zij schikten *den strijd* op Gibeä,
als de andere malen.
- 31 Toen togen de kinderen Benjamins uit,
het volk tegemoet,
en werden van de stad afgetrokken:

- en zij begonnen te slaan van het volk
en te doorsteken,
gelijk de andere malen,
op de straten,
waarvan de ééne opgaat naar het huis Gods,
en de andere naar Gibeá in het veld,
omtrent **dertig** man van Israël.
- 32 Toen zeiden de kinderen Benjamins:
"Zij zijn voor ons aangezicht geslagen als te voren";
maar de kinderen Israëls zeiden:
"Laat ons vlieden,
en hem van de stad aftrekken naar de straten."
- 33 Toen maakten zich alle mannen Israëls op uit hunne plaatsen,
en schikten *den strijd* te Baäl-Tamar;
ook brak Israëls achterlage op uit hare plaats,
na de ontblooting van Gibeá.
- 34 En **tienduizend** uitgelezen mannen van gansch Israël kwamen van tegenover Gibeá,
en de strijd werd zwaar;
doch zij wisten niet,
dat het kwaad hen treffen zoude.
- 35 Toen sloeg de HEERE Benjamin voor Israëls aangezicht,
dat de kinderen Israëls op dien dag van Benjamin vernielden
vijfentwintigduizend en honderd mannen; [25.100]
alle die trokken het zwaard uit.
- 36 En de kinderen Benjamins zagen,
dat zij geslagen waren;
want de mannen Israëls gaven den Benjaminieten plaats,
omdat zij vertrouwden op de achterlage,
die zij tegen Gibeá gesteld hadden.
- 37 En de achterlage haastte
en brak voorwaarts,
naar Gibeá toe;
ja,
de achterlage trok recht door,
en sloeg de gansche stad met de scherpte des zwaards.
- 38 En de mannen Israëls hadden eenen bestemden tijd met de achterlage,
wanneer zij eene groote verheffing van rook van de stad zouden doen opgaan.
- 39 Zoo keerden zich de mannen Israëls om in den strijd,
en Benjamin had begonnen te slaan
en te doorsteken van de mannen Israëls omtrent **dertig** man,
(want zij zeiden:
"Immers is hij zekerlijk voor ons aangezicht geslagen,
als in den vorigen strijd"),
- 40 toen begon de verheffing op te gaan van de stad,
als een pilaar van rook;
als nu Benjamin achter zich omzag,
zie,
zoo ging de brand der stad op naar den hemel.
- 41 En de mannen Israëls keerden zich om;
en de mannen Benjamins werden verbaasd,
want zij zagen,
dat het kwaad hen treffen zoude.
- 42 Zoo wendden zij zich voor het aangezicht der mannen van Israël naar den weg der woestijn;
maar de strijd kleefde hen aan,
en die uit de steden vernielden hen in het midden van hen.
- 43 Zij omringden Benjamin,
zij vervolgden hem,
zij vertraden hem gemakkelijk tot vóór Gibeá,

- 44 tegen den opgang der zon;
en er vielen van Benjamin **achttienduizend** mannen:
deze allen waren strijdbare mannen.
- 45 Toen keerden zij zich
en vloden naar de woestijn
tot de rotssteen van Rimmon;
maar zij deden eene nalezing onder hen op de straten van **vijfduizend** man,
voorts kleefden zij hen achteraan tot aan Gideon,
en sloegen van hen **tweeduizend** man.
- 46 Alzoo waren allen,
die op dien dag van Benjamin vielen,
vijfentwintigduizend mannen, [18.000 + 5.000 + 2.000]
die het zwaard uittrokken:
alle die waren strijdbare mannen.
- 47 Doch **zeshonderd** mannen keerden zich
en vloden naar de woestijn
tot den rotssteen van Rimmon,
en bleven in de rotssteen van Rimmon vier maanden.
- 48 En de mannen Israëls keerden weder tot de kinderen Benjamins,
en sloegen hen met de scherpte des zwaards,
die van de geheele stad,
tot de beesten toe,
ja,
al wat gevonden werd;
ook zetten zij alle steden, die gevonden werden, in het vuur.

21

Herstel van den stam Benjamin:

- 1 De mannen Israëls nu hadden te Mizpa gezworen,
zeggende:
"Niemand van ons zal zijne dochter den Benjaminiten tot vrouw geven."
- 2 Zoo kwam het volk tot het huis Gods,
en zij bleven daar tot op den avond voor Gods aangezicht;
en zij hieven hunne stemme op
en weenden met groot geweene,
en zeiden:
- 3 "O HEERE, God van Israël,
waarom is dit geschied in Israël,
dat er heden een stam van Israël gemist wordt?"
- 4 En het geschiedde des anderen daags,
dat zich het volk vroeg opmaakte
en bouwde aldaar een altaar,
en zij offerden
brandofferen
en dankofferen.
- 5 En de kinderen Israëls zeiden:
"Wie is er,
die niet is opgekomen in de vergadering uit alle de stammen Israëls tot den HEERE?"
Want daar was een groote eed geschied aangaande dengenen,
dien niet opkwam tot den HEERE te Mizpa,
zeggende:
"Hij zal zekerlijk gedood worden."
- 6 En het berouwde den kinderen Israëls over Benjamin hunnen broeder,
en zij zeiden:
"Heden is een stam van Israël afgesneden.
- 7 Wat zullen wij belangende de vrouwen doen aan degenen,
die overgebleven zijn?"

Want wij hebben bij den HEERE gezworen,
dat wij hun van onze dochteren geene tot vrouwen zullen geven."
8 En zij zeiden:
"Is er iemand van de stammen Israëls,
die niet opgekomen is tot den HEERE te Mizpa?"
En zie, van Jabes in Gilead was niemand opgekomen in het leger tot de gemeente;
9 want het volk werd geteld,
en zie,
daar was niemand van de inwoners van Jabes in Gilead.
10 Toen zond de vergadering daarhenen **twaalvduizend** mannen,
van de strijdbaarste,
en zij geboden hun,
zeggende:
"Trekt henen
en slaat met de scherpte des zwaards de inwoners van Jabes in Gilead,
met de vrouwen en de kinderkens.
11 Doch dit is de zaak,
die gij doen zult:
al wat mannelijk is,
en alle vrouwen,
die de bijligging eens mans bekend hebben,
zult gij verbannen."
12 En zij vonden onder de inwoners van Jabes in Gilead **vierhonderd** jonge dochteren,
die maagden waren,
die geenen man bekend hadden in bijligging des mans;
en zij brachten die in het leger te Silo,
hetwelk is in het land Kanaän.
13 Toen zond de gansche vergadering henen
en sprak tot de kinderen Benjamins,
die in den rotssteen van Rimmon waren,
en zij riepen hun vrede toe.
14 Alzoo kwamen de Benjaminiten terzelfder tijd weder;
en zij gaven hun de vrouwen,
die zij in het leven behouden hadden van de vrouwen van Jabes in Gilead;
maar alzoo waren er nog niet genoeg voor hen.
15 Toen berouwde het den volke over Benjamin,
omdat de HEERE eene scheur gemaakt had in de stammen Israëls;
16 en de oudsten der vergadering zeiden:
"Wat zullen wij belangende de vrouwen doen aan degenen,
die overgebleven zijn,
want de vrouwen zijn uit Benjamin verdelgd."
17 Wijders zeiden zij:
"De erfenis dergenen,
die ontkomen zijn,
is Benjamins,
en daar moet geen stam uitgedelgd worden uit Israël.
18 Maar wij zullen hun geene vrouwen van onze dochteren kunnen geven;
want de kinderen Israëls hebben gezworen,
zeggende:
"Vervloekt zij die den Benjaminiten eene vrouw geeft."
19 Toen zeiden zij:
"Zie,
daar is een feest des HEEREN te Silo,
van jaar tot jaar,
dat *gehouden wordt* tegen het noorden van het huis Gods,
tegen den opgang der zon,
aan den hoogen weg,
die opgaat van het huis Gods naar Sichem,

- en tegen het zuiden van Lebona."
20 En zij geboden den kinderen Benjamins,
zeggende:
"Gaat henen
en loert in de wijngaarden,
21 en let er op,
en zie,
als de dochters van Silo zullen uitgegaan zijn om met reien te dansen,
zoo komt gij voort uit de wijngaarden,
en schaakt u een ieder zijne huisvrouw uit de dochteren van Silo;
en gaat henen in het land Benjamins.
22 En het zal geschieden,
wanneer hare vaders of hare broeders zullen komen
om voor ons te rechten,
dat wij tot hen zullen zeggen:
'Zijt hun om onzentwil genadig,
omdat wij geene huisvrouw voor een ieder van hen in dezen krijg genomen hebben;
want gijlieden hebt ze hun niet gegeven,
dat gij te dezer tijd schuldig zoudt zijn.'"
23 En de kinderen Benjamins deden alzoo,
en voerden naar hun getal vrouwen weg van de reiende dochters,
die zij roofden;
en zij togen henen
en keerden weder tot hunne erfenis,
en herbouwden de steden
en woonden daarin.
24 Ook togen de kinderen Israëls te dier tijd van daar,
een iegelijk naar zijnen stam
en naar zijn geslacht;
alzoo togen zij uit van daar,
een iegelijk naar zijne erfenis.
25 In die dagen was er geen koning in Israël:
een iegelijk deed wat recht was in zijne oogen.